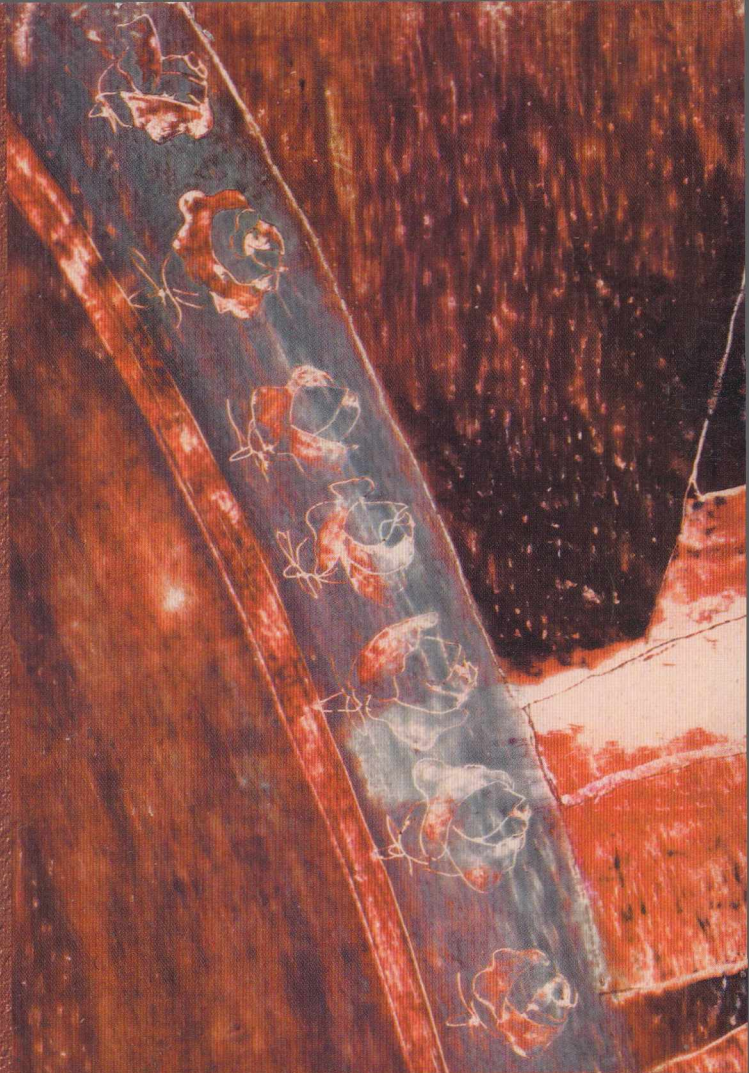

Kunigo Zdebskio malda

KUNIGAS JUOZAS ZDEBSKIS gimė
1929 05 10 Marijampolės apskr.,
Krosnos (vėliau Mindaugų)
parapijos Naujienos kaime.
1948 m. baigė Kalvarijos gim-

naziją ir įstojo į Kauno tarpdiecezinę kunigų
seminariją. 1952 09 21 įšventintas kunigu. Dirbo
daugelyje parapijų. Du kartus (1964–1965 ir
1971–1972 m.) jo parapijiečiai buvo Lukiškių
kalėjimo, Vilniaus ir Pravieniškių lagerių krimi-
nalistai: sovietinės valdžios nuteistas už grupi-
nį vaikų katekizavimą, kalėjo drauge su vagi-
mis, plėšikais ir kitais nusikaltėliais.

1969–1985 m. daug kartų važiavo į misijas
Pavolgyje, Kazachstane ir kitose SSRS vietose.
Kaip kunigas lankė sąžinės laisvės kalinius ir
sovietinėje armijoje rekrūtuojančius tikinčius
jaunuolius. Buvo aktyvus pagrindinės religinės
spaudos leidybos organizatorius ir rėmėjas.

Jis buvo vienas iš *Lietuvos Katalikų Bažnyčios
Kronikos* leidybos inspiratorių ir talkininkų.

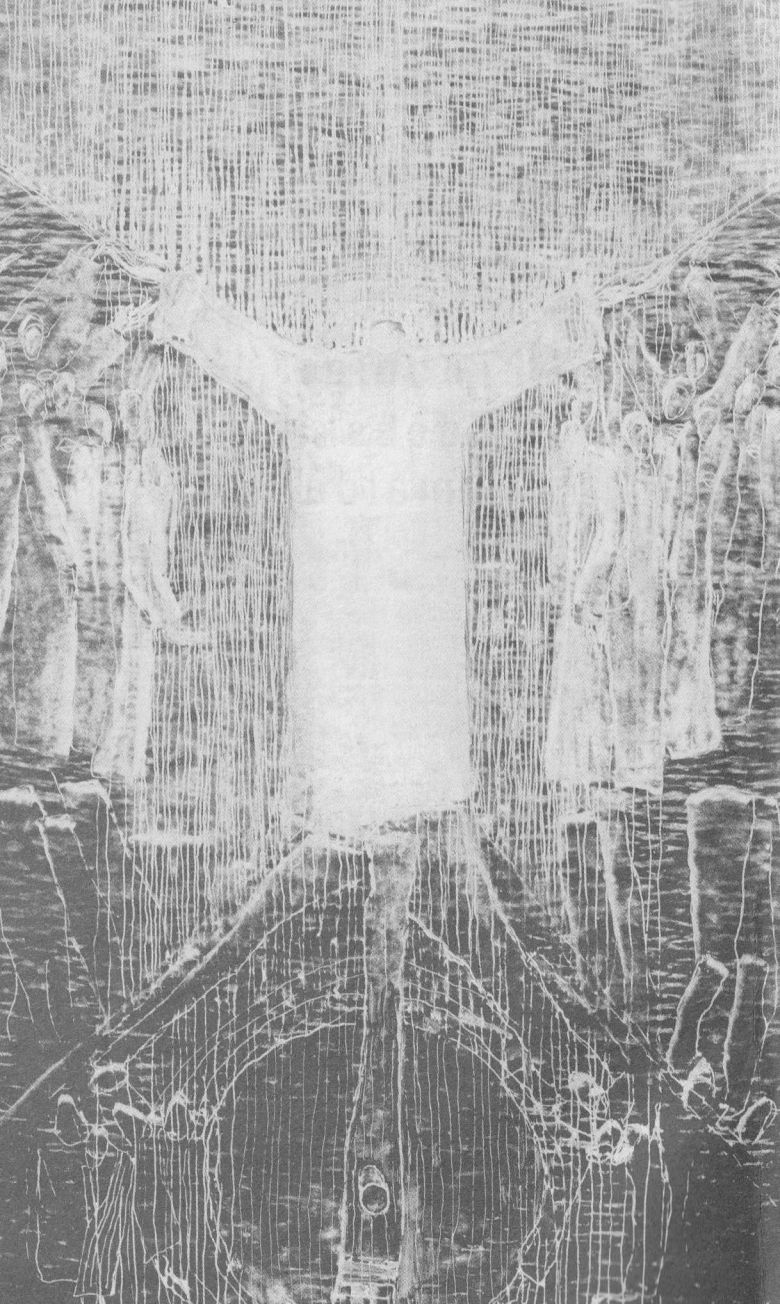
1978 m. drauge su kunigais A. Svarinsku,
S. Tamkevičiumi, J. Kaunecku ir V. Vėlavičiumi
įkūrė Tikinčiųjų teisėms ginti katalikų komitetą.
Sovietinės valdžios buvo nuolatos sekamas ir
persekiojamas: 1980 m. sovietinio saugumo
chemiškai nudegintas, o 1986 02 05 įtartinom-
is aplinkybėmis žuvo autoavarijoje.

Kun. J. Zdebskis – karštas Švč. Mergelės
Marijos garbintojas. Visą laiką buvo nuostabios
vienybės su Dievu juto būvyje: net smulkme-
nose sprendavo, ar tai atitinka Dievo valią.

Jo labai plati kunigiška veikla plaukė iš gilaus
vidinio religinio gyvenimo. Kaip sakė arkivys-
kupas Julijonas Steponavičius, – *jis ėjo per
gyvenimą maldos, meilės ir aukos keliu.*

Mokykimės iš jo ir melskimės su juo...

**Kunigo
Zdebskio
malda**

Kunigo Zdebskio malda

KATALIKŲ AKADEMIJA
Vilnius 1999

UDK 23/28(474.5):929 Zdebskis—

~~Zd-9~~

Zd-09

NIHIL OBSTAT

Sac. Vaclovas Aliulis MIC

ad hoc deputatus

Vilnius, die 28 augusti 1998

IMPRIMATUR

† Jonas Boruta SJ,

Episcopus Vulturarensis

Vilnius, die 20 octobri 1998

ISBN 9986—592—25—9

© Loreta Paulavičiūtė, 1999

© Dailininkė Laima Griksaitė-Kėrienė, 1999

PRATARMĖ

Nenuilstamos veiklos ir pasigėrėtinios narsos žmogus kunigas Juozas Zdebskis kartu buvo ir nepaliaujamos maldos žmogus. Iš jo dienoraščių matome, kaip ištikimai jis laikėsi seminarijos laikais išmuktų bei pamėgtų dvasinių pratybų, kaip ir kelionėse, ir kalėjime bei lageryje stengdavosi nepraleisti kasdienės meditacijos ir sąžinės tyrimo. Be to, vidinė malda ir ugningais širdies bei minties skrydžiais kildavo į Dievą įvairiausiu metu ir visokiausiomis aplinkybėmis. Gausiame rašytiniame palikime randame Kryžiaus kelio stočių ir Švč. Marijos rožinio vainiko paslapčių apmąstymų. Jie sudaro šios knygelės pirmąją dalį (p. 6–81), šiuo tuo primenančią kai kuriuos kitų autorių rašytus tomis temomis mąstymėlius.

Antroji dalis (p. 82–165) yra visiškai originali. Tai labai spontaniškas, jautriai išgyventas ir įspūdingai išreikštas sielos šauksmas į Dangų, kaip psalmėse, “iš vargų sietuvos”. Daugiausia tai kalėjimo ir lagerio metų maldos Viešpačiui Jėzui, Švenčiausiajai Mergelei, su kuria jaučiasi sudaręs šventą meilės ir ištikimybės sutartį, “didiesiems draugams” – dangaus šventiesiems ir skaistyklos vėlėms. Lankydamasis Lietuvoje 1993 m. Šv. Tėvas Jonas Paulius II kvietė: “Liudykime Kristų!” Savo pasiaukojama meile ir veržliu veiklumu kunigas Juozas Zdebskis yra vienas ryškiausių Kristaus liudytojų mūsų Tėvynėje neseniais priespaudos laikais.

KUN. VACLOVAS ALIULIS MIC
Vilnius, 1998 09 14

LEIDĖJŲ PASTABA. Iliustracijos (vaško
pastelė, popierius) yra parengtos spalvo-
tos, tačiau dėl lėšų stokos neturėjome
galimybės išleisti šio leidinio spalvoto.

KRYŽIAUS KELIO STOTYS

Gudeliai—Šlavantai, 1962—1980

I. – VIEŠPATS JĖZUS NUTEISIAMAS MIRTI

Kokia liūdna ceremonija, kai nusikaltėlis,
daug blogo visuomenei padaręs,
pripažįstamas, jog yra nevertas ir pavojingas
būti tarp garbingųjų.

Jis išvedamas į nuošalią vietą
ir sunaikinamas.

Bet koks baisus apsirikimas,
kai Gyvybės Davėjas
išbraukiamas iš gyvųjų!
Kokia baisi puikybė, neleidusi Jo atpažinti!
Jie pavydėjo Jam populiarumo miniose,
Jo doktrinos pranašumo.
Jie negalėjo pakęsti,
kam Jis taip aiškiai demaskavo
jų klaidas, veidmainiavimą.
Lengviau pasmerkti kitą mirčiai,
negu pripažinti kaltą save patį.

O baisioji demono žymė – puikybė,
neleidžianti nieko gerbti,
nieko aukštesnio šalia savęs pripažinti!

O Dievo išminties ir meilės didybė,
net šitokį žmogaus laisvės įvykdytą blogį
gebanti panaudoti savo planams vykdyti
ir dar daugiau meilės mums suteikti!

II. – VIEŠPATS JĖZUS PAIMA NEŠTI KRYŽIŲ

Prasideda Tavo kryžiaus kelias.

Tik kančioje išryškėja meilės didybė.
Tos kančios Tu troškai,
norėdamas pareikšti
meilę Tėvui
už visų žmonių nedėkingumą.
Žinotai, kad čia glūdi visų laimė.

Šito troško ir Tavo –
ir mūsų –
mieloji Motina!

III. – VIEŠPATS JĒZUS PARPUOLA PO KRYŽIUMI

Tu klumpi, Viešpatie!..
Piktos širdys džiūgauja:
Še Tau!..

Tai buvo Tavo silpnumas
iš meilės mums.
Ar bent šandien tai suprantame?!

IV. — VIEŠPATS JĒZUS SUSITINKA SAVO MOTINĀ

Turbūt didžiausia kančia — žinojimas,
kad dėl Tavęs dar kas nors kenčia.

Viešpatie, Tu galėjai neleisti,
kad Tavo — ir mūsų — Šventoji Motina
bent tomis dienomis būtų Jeruzalėje.
Bet ar galėjai neleisti mielajai Motinai to,
kas nuostabiai spindės
Jos ateities garbės aureolėj —
neleisti tų aplinkybių, kur Ji galėtų parodyti,
kad Jos meilė begalinė?
O juk tai paaiškėja tik tada,
kai ir kančioje pajėgiame pratarti:
Tebūnie Tavo Valia...

Ar galėjai mielajai Motinai neleisti būti
mūsų laimės kūrimo dalyve?!
Tai buvo Jos begalinis skausmas,
kuriame gimė Tavo mistinis Kūnas —
Šventoji Bažnyčia — mes visi,
kuriuos Tu vadinai savaisiais, šakelėmis,
išaugusiomis iš vynmedžio kamieno.
Tai buvo Jos skausmas,
kuriame Ji tapo mūsų mieląja Motina.

Ar pajėgsime visada
su kančios Motina ištarti: *tebūnie?*

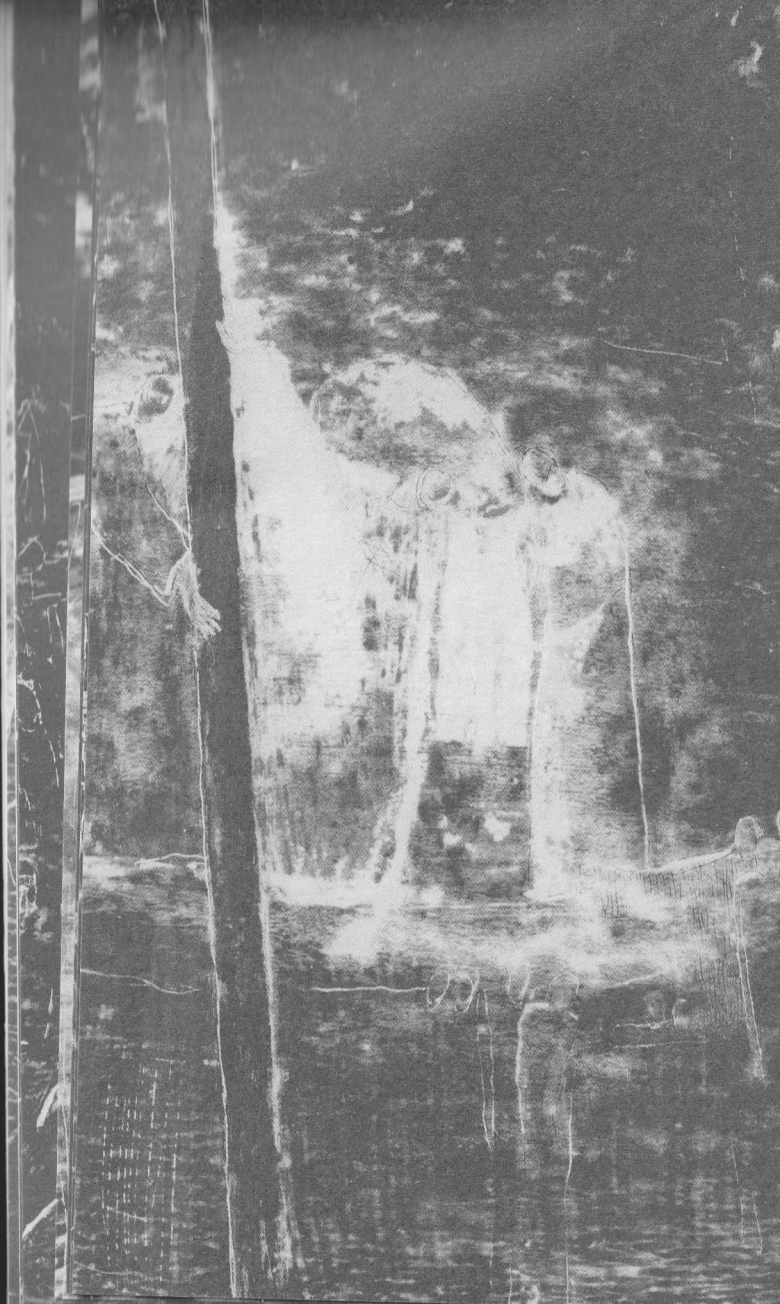

V. — SIMONAS KIRENIETIS PADEDA
VIEŠPAČIUI JĖZUI NEŠTI KRYŽIŲ

Minios seka,
bet kryžiaus bijo.
Meilė ir neapykanta
eina iki begalybės.
Jie norėjo,
kad Jis būtų išniekintas iki galo —
prikaltas ant kryžiaus.
Jie surado padėjėją
Jo paskutinėje kelionėje,
kad tik Jis pajėgtų įkopti į kalną...

Tai jų kerštas —
kam Jis nepripažino jų aukštesniais už save?!

Ir demonas kartą Jam siūlė:
*Aš visa Tau atiduosiu,
jei parpuolęs pagarbinsi mane...*

VI. — VERONIKA NUŠLUOSTO
VIEŠPAČIUI JĖZUI VEIDĄ

Kokia drąsi ir galinga
Veronikos meilė!
Ji galingesnė už mirties baimę,
pajuoką, kareivius, minią.

Nušluostyti Tavo kruviną veidą,
užjausti kenčiantį...
Savo miela paslaptį būtybe
naikinti skausmą.
O jei negalima —
kentėti su kenčiančiu...

Kurios šitai moka —
aukotis kaip Veronika, —
tos žino gyvenimo prasmę.

VII. — VIEŠPATS JĖZUS PARPUOLA
ANTRĄ KARTĄ

Žmonės, dėl kurių Tu aukojaisi,
kaip piktadarį, kaip šiukšlę
išmeta Tave iš miesto,
kaip nevertą būti tarp garbingųjų.

Miestas, kurį Tu norėjai priglausti
kaip paukštė savo mažylius po sparnais...

Dvasinė kančia
kartais atima kūno jėgas
labiau negu fizinė...
Tu suklupai vartuose,
vejamas iš nedėkingo miesto.

Jei kas būtų žvelgęs Tavo širdin tada,
būtų nustebęs:
kokia didelė Meilė!

VIII. — VIEŠPATS JĒZUS RAMINA VERKIANČIAS MOTERIS

Jos verkė, bet jų ašaros Tavęs neguodė...
Turbūt dar didino skausmą.
Jos verkė išorinio Tavo vaizdo.
O ar suprato jos ką
apie nematomą Tavo kančią ir jos priežastis?
Ar suprato jos, kad tai jų —
ir jų vaikų — nuodėmės?..
Tu joms švelniai priminei,
ko jos pačios nesuprato.

Juk tai ir mūsų nuodėmės...
Kaip daug ašarų žemėje būna visai veltui —
ne tam, kam jos turėtų būti skirtos!
Kiek daug motinų
net savo motiniškos širdies gilybe
nesupranta Kristaus!
O kaip lengvai joms tai pavyktų,
jei dėtų bent kiek pastangų,
jei prisiverstų susikaupti
ir apie Jį pagalvoti kartais...

IX. — VIEŠPATS JĒZUS PARPUOLA
TREČIĄ KARTĄ

Didžiausia jėga
ir didžiausias bejėgiškumas!
Tavo dinamika glūdi
atominės energijos baisybėje!

O jie save laikė galingesniais už Tave...
Jie džiaugėsi,
manydami Tave įveikę.
Jiems rodėsi, kad Tu bejėgis,
apalpęs,
prislėgtas kryžiaus...

Kaip baisiai apakina puikybė!
Ir dabar daug kam atrodo,
kad Tu bejėgis...

X. — VIEŠPAČIUI JĖZUI NUPLĖŠIA DRABUŽIUS

Jie susiginčijo, kam turi rūbas tekti...

Taigi jie tą valandą daugiau galvojo

apie Tavo rūbą, apie naudą,

negu apie Tave...

Tu galvojai apie juos,

o ne apie save.

Viešpatie, dėl rūbo, dėl pinigų,

dėl malonumo

ir dabar

stengiamasi negalvoti apie žmogų,

jo gyvybę, jo garbę, jo laimę...

Koks baisus nuogas materializmas!

Kokia didybė žmogaus

ir koks pasibaisėtinas jis tapti gali!

Šitai pareina nuo to,

kuri jėga dominuoja pasaulyje, širdy:

materialinė — ginklai, kariuomenė,

prievarta, nauda, malonumas —

ar dvasinė —

pagarba Kūrėjui, žmogui, sau,

dvasinėms vertybėms —

tiesai, grožiui, meilei, —

savo laime laikant kito laimę...

XI. — VIEŠPATI JĖZŲ KALA PRIE KRYŽIAUS

Yra širdžių,
galinčių kalti vinis
į žmogaus kūną,
lygiai taip,
kaip stalius kala į medį...

Yra širdžių,
kurios tai darydamos
gali nematyti skausmo
ir Motinos šalia...

O juk kiekvieno —
ir mano — širdis
gali būti jautri bent kiek panašiai
kaip Prikaltojo
ir Jo — ir mūsų — Motinos
ir nejautri dar labiau
negu tų, kurie Jį prikalė...

XII. — VIEŠPATS JĒZUS MIRŠTA
ANT KRYŽIAUS

Tu leidai siausti neapykantai,
leidai naikinti savyje tai, kas materialu,
kad parodytum pasauliui, jog yra kita jėga,
galingesnė už materialinę,
prieš kurią nėra ginklų — *meilės jėga*.
Meilės net tiems,
kurie nieko nepajėgia mylėti:
nei Tavęs, nei žmonių, nei žmogaus,
nei grožio, tiesos, kilnumo...

Mokytojau, ar mes turime
bent lašelį Meilės jėgos?
O! Išmokyk mus!
Tebūna ir mūsų kančia
kaip klusnumo įrodymas,
net nesuprantant iki galo
Tavo begalinės išminties ir meilės planų.
Tebūna kaip atgaila už nedėkingumą —
savo ir kitų.

Tebūna ta pati intencija
kaip ir Tavosios kančios!
Juk Tu kenti savo mistiniame Kūne —
visuose jo nareliuose, visuose mumyse
įvairiausiais būdais
ligi pasaulio pabaigos atpirkdamas.

XIII. – VIEŠPATĮ JĖZŲ NUIMA NUO KRYŽIAUS

Mes įpratę sakyti mirusiems:

Tavęs jau nebėra... –

Žinome, kad netiesa, bet – kaip tai sunku!

Ir Tu glaudei Jo kūną, nuimtą nuo kryžiaus –

tą įnagį, kuriuo naudojosi žemėje

Tavo mylimasis Sūnus...

Duok, Šventoji Motina, ir mums

dalelę tos pagarbos ir meilės,

kurią jauti viskam, kas siejasi

su Jo Vardu, Jo Asmeniu.

Ypač pagarbos ir meilės Jėzui

šventosios Komunijos Slėpinyje.

Kelyje nuo miesto ligi kalno

susitiko dvi didžiausios priešingybės:

didžiausia *meilė* ir didžiausia *puikybė*.

Ta kova vyksta kiekvienoje širdyje,

visais amžiais.

Meilė kovoja ieškodama kitų,

puikybė – ieškodama savęs.

Kas laimės?..

Pilotui pranešė, kad Jis mirė...

Kokia nesąmonė!

Meilė nemiršta kaip žmonės.

XIV. — VIEŠPATĪ JĒZŪ LAIDOJA

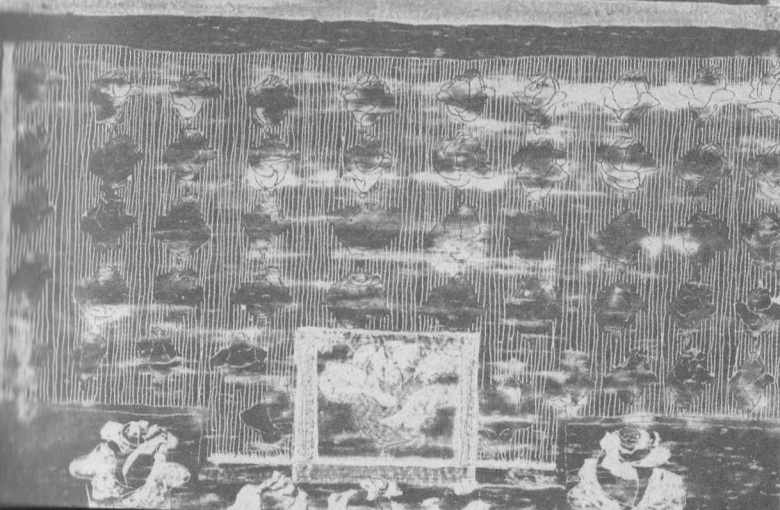
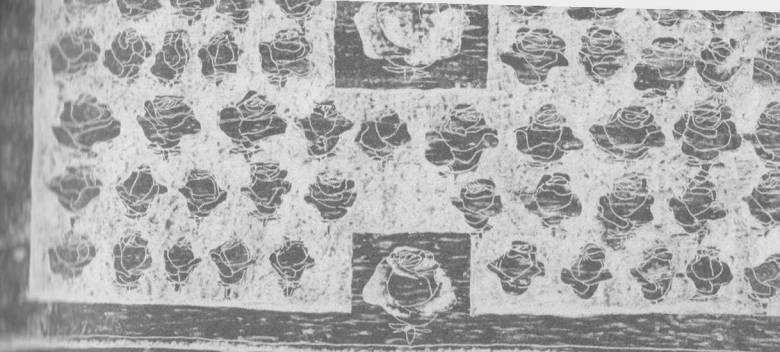
Šventoji Motina, turbūt tose valandose
Tu išgyvenai kažką panašaus,
ką išgyvena visos širdys,
tarp daugelio žmonių nerasdamos vieno...
Bet Tu žinotai, kad Jis nėra miręs.
Žinotai, kad Jis netrukus tai įrodys.
Visa Jo — ir mūsų — kančia turi prasmę
tik dėl pergalės — *dėl Prisikėlimo*.

Pasakyk, Švenčiausioji Mergele,
visoms ilgesio kankinamoms širdims,
kad tik Jis vienas
tą ilgesį visiškai patenkinti gali
ir Jis tikrai tai padarys!
O kaip sunku mums šitai suprasti
ir kaip neturime kantrybės laukti!
Būki mums Mokytoja, Švenčiausioji Mergele,
padėk suprasti ir įvykdyti Jo Valią.
Tik tada mes Laimės Žiburį surasime žemėje.
O kaip daug kelių mums siūloma!

Tavo, Dangaus ir Žemės Karaliene,
gyvenimas tebūna mums įrodymas,
kad į mūsų laimę tik vienas kelias veda —
Suprasti ir įvykdyti Jo Valią,
pasitikint Jo meilės ir išminties gilybe!

ROŽINIO PASLAPČIŲ
APMĄSTYMAS

Gudeliai, 1962 ir 1964 m. spalio

Savo dvasios akimis žvelgiu į Tave,
o Šventoji Mergele,
iš pagarbos ir susižavėjimo
noriu klauptis
prieš Tavo paslaptinę didingumą.

Norisi išrinkti gražiausias gėles
ir Tau atnešti,
norisi surasti gražiausius žodžius
ir Tau pasakyti,
apsupti Tave tyriausia širdžių meile.

Bet ką brangesnio galėčiau priminti
Tavo džiaugsmui, Tavo garbei,
kaip meilę
Tavo dieviškojo Sūnaus
ir šventojo Juozapo –
Tavo Draugo žemės kelionėje?!

Juk negalima mąstyti
apie Jėzaus gyvenimo šventas paslaptis
kartu nemąstant ir apie Tavąjį gyvenimą,
neatskiriama supintą
su Jėzaus gyvenimu.

Ir kokius gražesnius žodžius
galėčiau Tau pasakyti už tuos,
kuriuos Tau sakė Dangaus pasiuntinys
aną didingą valandą?

Bet negaliu drįsti su Tavimi kalbėti
ir apie Tave mąstyti
pirma nepaprašęs
Tavo motiniškos pagalbos
įveikti man savo nesugebėjimą:
savo mielu tarpininkavimu
didink mano tikėjimą, viltį, meilę
pinant Tau šį nuostabų
nevystančių Rožių vainiką.

I. 1 — KURĮ TAU ANGELAS APREIŠKĖ...

Mes pratę matyti išorinį grožį.

Mums taip mažai pasako žodžiai:

malonės pilnoji...

O Dangaus pasiuntinys priklaupė,

Tavo vidinio grožio sužavėtas.

Nuostabus gebėjimas pamatyti

vidinį žmogaus grožį!

Jis taip nesutampa su tuo,

ką joslėmis suvokiame.

O, kad vyrai mokėtų

nepažeisti mergelių drovumo

kiek panašiau į šventąjį Angelą,

kai jis pranešė Marijai

tokias didžias paslaptis!

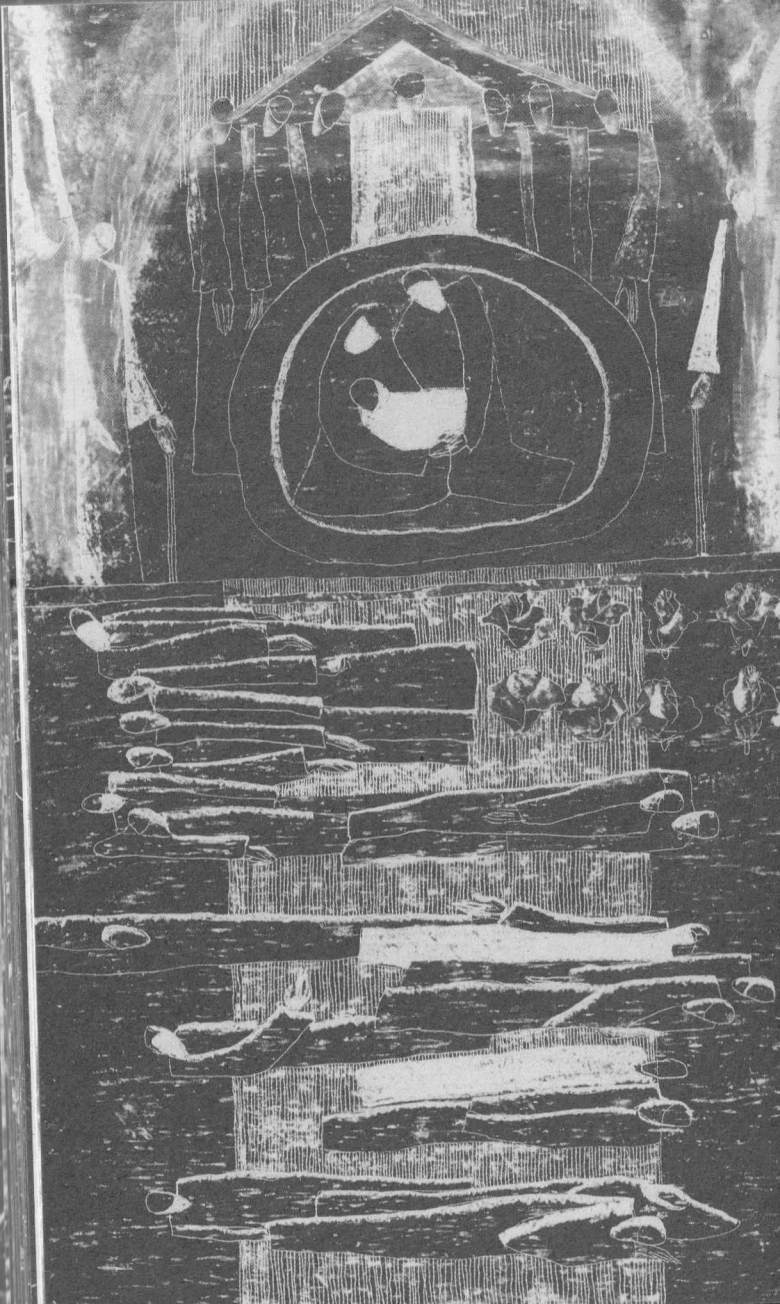
I. 2 – SU KURIUO TU ELZBIETĄ
APLANKEI...

Gyvenime būna akimirų,
kai širdis ko nors sklidinai pilna,
kai savaime išsiveržia tai,
kas glūdi viduje.
Tokia akimirka buvo,
kai Tu sveikinai savo giminaitę Elzbietą.

Tai, kas veržėsi tą valandą iš Tavo širdies,
buvo didžiausias nuolankumas –
pagarba Aukščiausiam,
beribis dėkingumas už tai,
ką Jis suteikė.

Laimingos širdys, kurios
ir dovanas gaudamos
pajėgia dėkoti ir gerbti!

Šventoji Mergele,
kai mūsų gyvenime
mus pripildo Komunijos Slėpinys,
tegul subanguoja tie patys jausmai,
kurių pertekusi buvo Tavo širdis,
kai jautei Jį
savo kūno šventovėje...

I. 3 — KURĮ TYRA PAGIMDEI...

Žemėje buvo nakties tyla.

Visi miegojo.

Piemenys ramiai saugojo savo bandą.

Gal ir gyvulėliai miegojo...

Ir štai tos nakties glūdumoje

gimė Berniukas.

Pasaulis Jo laukė

dar Jo nepažindamas.

Išrinktoji tauta,

kuri tik dėl Jo buvo išrinkta, —

tik tam, kad sutiktų

ir priimtų tą Kūdikį, —

tą naktį kietai miegojo.

Kartais pramiegami svarbūs dalykai.

Tačiau kito tokio pramiegojimo

turbūt nėra buvę...

O, nedėkingumas!

Šiuo nedėkingumu tarsi išreikštas

visų tautų ir visų mūsų

asmeniškas nedėkingumas.

Bet — žiūrėkime —

koks dieviškasis elgesys!

Jis vis tiek ateina pas savo mylimiausius,
kad ir kokie jie būtų nedėkingi.
Jis nepaiso, kad tą tylią naktį
Jo niekas nelaukia:
Jis vis tiek gimsta,
pasauliui atnešdamas savo palaimą.

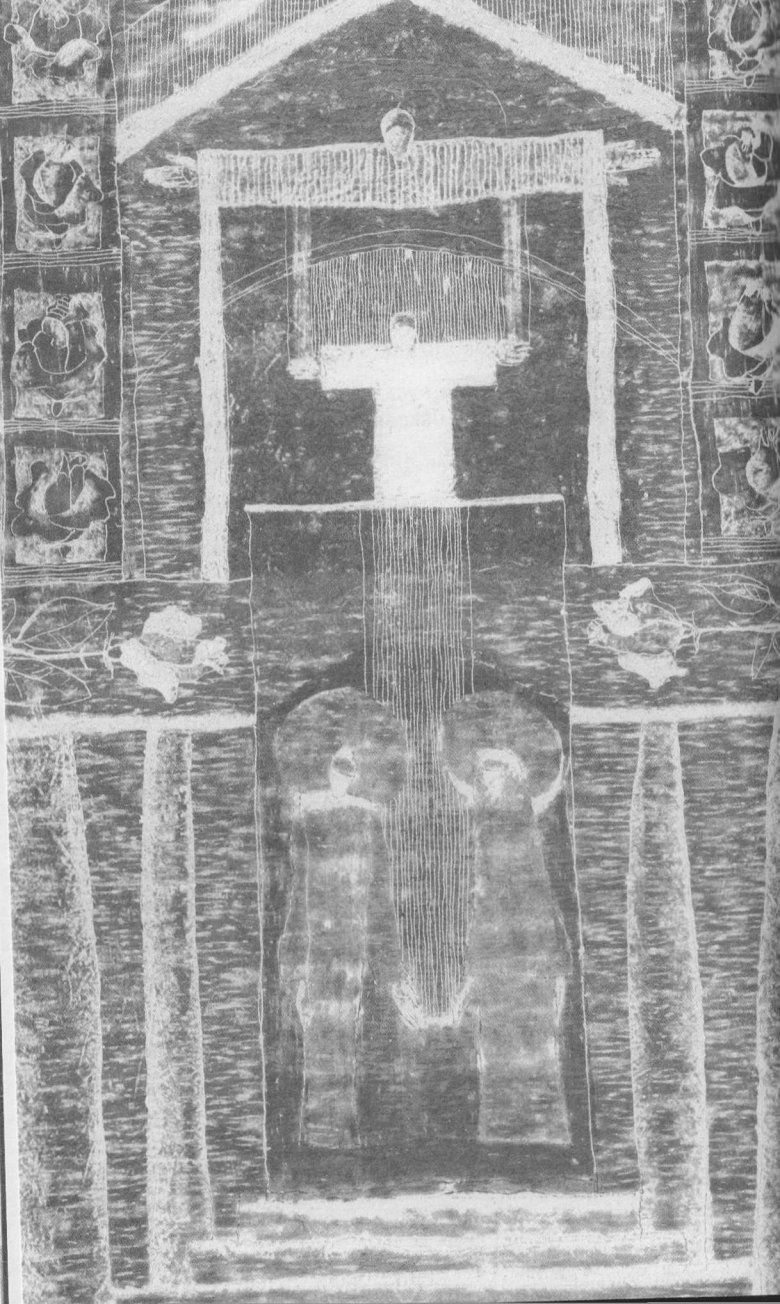
Jis ir pas kiekvieną iš mūsų ateina,
siūlydamas savo dovanas ir savo meilę,
tik gaila, kad ir mes
dažnai nepastebime Jo atėjimo...
Jis gyvena šiame didžiajame Slėpinyje
mūsų bažnyčiose,
bet daugelis praeina
nė vienu žodžiu Jo neprakalbinę,
net neprisiminę.
Tarsi miegodami...

Esama ne vien kūno miego.
Esama miegančios dvasios žmonių.
Tai žmonės, kurie gyvena
nuolat išsiblaškę,
kurių gyvenime tiek daug piktnaudžiavimo...

Nejučiomis fantazija bando kurti
šių dviejų šventųjų –
Juozapo ir Marijos –
tarpusavio santykius...
Jų kasdienis bendravimas, jų meilė.

Kiek čia nuostabiausių pavyzdžių
gali kurti mūsų fantazija!
Kiek vyrai ir moterys galėtų
pasimokyti tarpusavio elgesio!

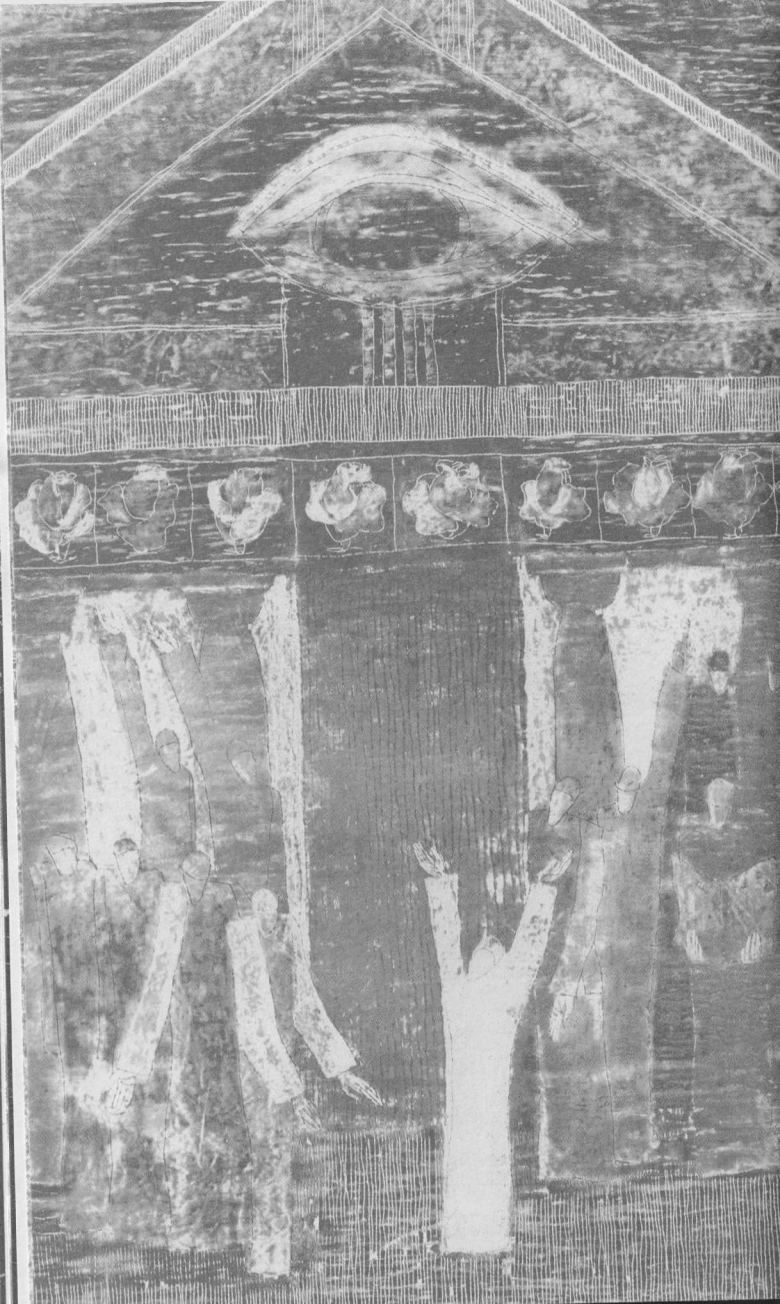
Šioje vietoje norėtusi melsti malonės:
Šventoji Mergele,
Tavo taurusis Sužadėtinis Juozapas
teišmoko vyrus
pagarbos moteriškosioms paslaptims!

I. 4 – KURĮ TU ŠVENTYKLOJE AUKOJAI...

Šventoji Mergele,
išmokyk mylinčias širdis –
to, ką jos žemėje myli,
niekada neiškelti
aukščiau dieviškosios Valios.

Temyli širdys,
būdamos pasiryžusios
visa prarasti dėl Jo Valios –
meilę jausti
kaip dieviškosios Meilės dovaną.

I. 5 — KURĮ TU ŠVENTYKLOJE SURADAI...

Tu pažinai, ką reiškia ilgesys...

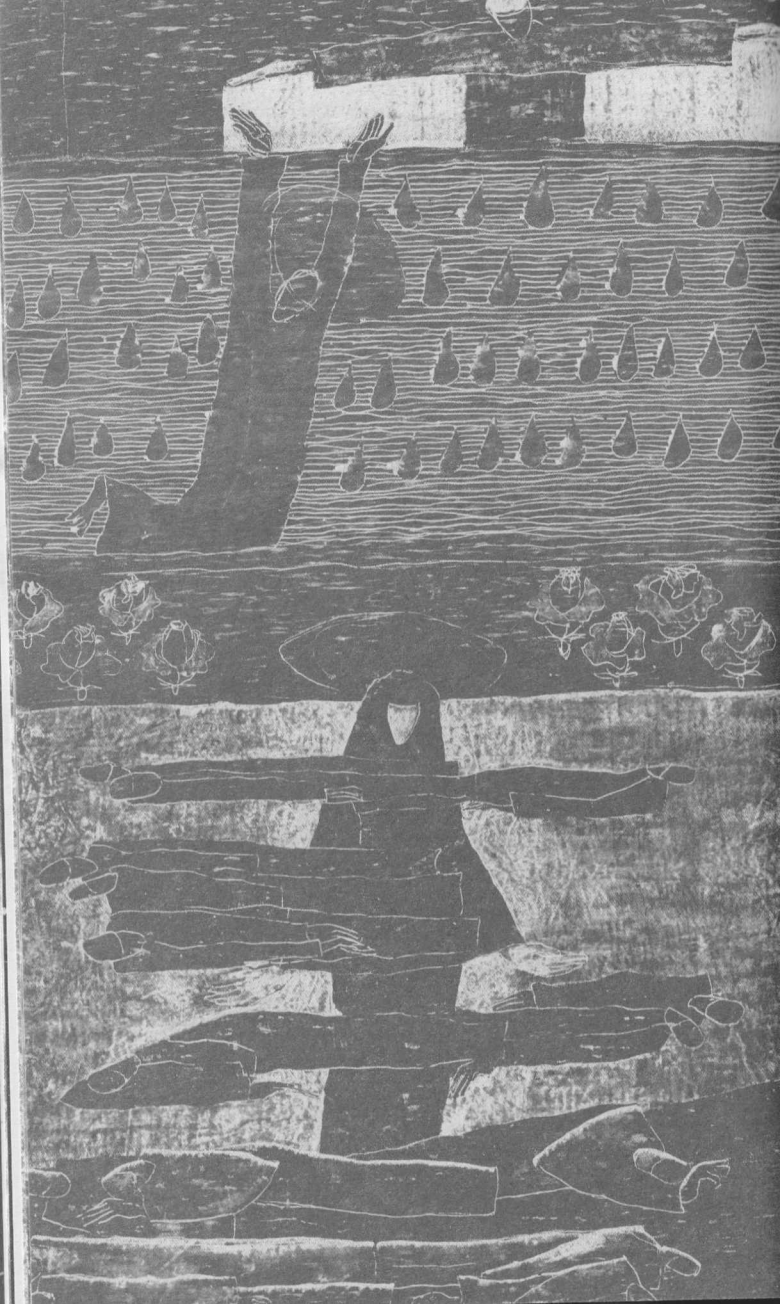
Tu nevalgei ir nemiegojai tris dienas,
galvodama: *kur Jis?..*

O Jis tik paminėjo Tėvo Valią,
švelniai primindamas,
ko skausmas prisiminti neleido:
tokia Tėvo Valia!

Šventoji Mergele,
ir mes,
savo meilės kančioje
galvodami apie savuosius
(o tada būna labai sunku...),
dažnai užmirštame prisiminti Tėvo Valią.

Jo Valia! —

Jai turi nusilenkti ir motinos teisės,
ir meilės ilgesys.
Primink mums tai,
Motina mieloji!

II. 1 — KURIS KRAUJU PRAKAITAVO...

Aną sunkią išmėginimų naktį

Apaštalai neatkreipė dėmesio

į Tavo, Mokytojų, žodžius:

Budėkite ir melskitės...

Dėl to jie pralaimėjo.

O juk taip neseniai buvo pasiryžę

mirti su Tavimi!

Šventoji Mergele,

visada primink mums Jėzaus pavyzdį,

kaip elgtis kančios akivaizdoje,

kai taip sunku būna pasirinkti auką, —

pajusti nuolankumą Tėvo akivaizdoje,

pasitikėjimą Jo meile, Jo pagalba,

atsiduoti be sąlygų Jo didiesiems planams.

Teesie Tavo Valia!

Taip elgėsi Jėzus

ir Tu, Šventoji Mergele.

Visi, kurie taip elgiasi,

tikrai sulauks Angelo pastiprintojo,

kaip kad Jėzus sulaukė.

Žmogaus gyvenimo
sunkiausiomis akimirkomis
pergalės ir gėdingi pralaimėjimai
pareina tik nuo to,
ar jis kančios akivaizdoje
pajunta gailestį už kaltes,
kartu pagarbą ir pasitikėjimą, —
o gal elgiasi taip, kaip Apaštalai aną naktį:
Jų akys buvo mieguistos...

Kokia kova būna mums kartais,
kai reikia rinktis auką!
Tegul tada ir mūsų lūpos ištaria:
Teesie Tavo Valia! —
ir vaizduotėje teiškyla
nuodėmės iškankinti veidai,
ir nuo mūsų priklausanti
jų būsimoji laimė...
Skausmingoji Motina,
po Jėzaus Tu šitai padarai tobuliausiai.
išmokysi Tu ir mus...

Kančios akivaizdoje
vienintelė teisingiausia laikysena —
nuolankumas.
Jei kančia mus savaimė skatina maldai,
tai ženklas,
kad gyvenimas eina teisinga linkme,
ženklas, kad kančia nebus veltui.

Ir atvirkščiai.

Jei kančia mus tolina nuo Dievo,
tai reiškia, kad visas mūsų
vidinis gyvenimas yra netvarkingas.
Jei kančioje nepajuntame
tikro nuolankumo ir poreikio melstis,
vadinasi, mes nesuprantame,
kas yra santykis su Dievu,
kas yra *malda*.
Nuolankumas savaime
skatina maldai ir gailesčiui.

Ir Jėzus, ir Apaštalai
stovėjo prieš didį išbandymą.
Visi buvo pasiryžę,
bet Apaštalai pasitikėjo savo jėgomis,
o Jėzus — meldėsi.

Čia glūdi daugelio
žmogaus gyvenimo kovos
pergalių ir pralaimėjimų paslaptis.

II. 2 – KURIS BUVO NUPLAKTAS...

Gyvenimo smūgiai, kaip budelio kirčiai,
kasdien mus kankina.

Skausmingoji Motina, išmokyk
visą skausmą padaryti vaisingą
kitų laimei kurti.

Tebūna, kas sunku,—
auka už mano ir kitų nedėkingumą!

Prasideda *fizinė* Jėzaus kančios dalis.

Veiksmas po veiksmo vyks

Jo regimosios dalies sunaikinimas.

Tačiau su kiekvienu naikinamuoju veiksmu
vis labiau ryškės

Jo *dvasinė* didybė ir jėga.

Tam juk ir reikėjo leisti sunaikinti

Jėzaus regimąją išvaizdą,

kad būtų išryškinta tai, kas nematoma, —

Jo dvasios didybė ir pergalė,

siekiant įvykdyti didžius uždavinius,

kuriant mūsų visų laimę.

Šventoji Motina,

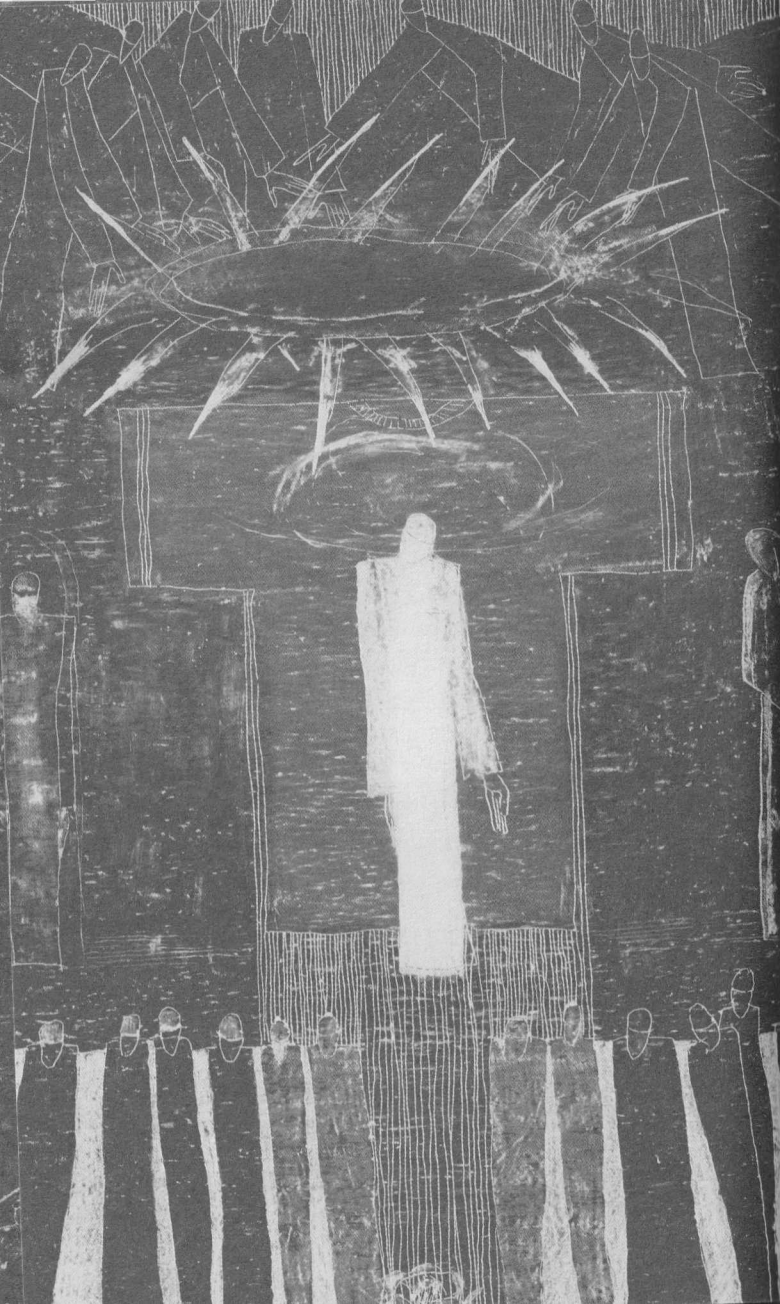
teikis išmokyti ir teikis tarpininkauti,

kad ir mūsų gyvenime

nė vienas skausmas neitų veltui,

nežinant, kam jis reikalingas,

kokia jo prasmė.

II. 3 – KURIS BUVO ERŠKĖČIAIS VAINIKUOTAS...

Pasirodo, kūrybinga ne tik meilė,
bet ir neapykanta.

Kai jau buvo atliktas įsakymas –
keturiasdešimt kirčių be vieno –
turbūt demonas jiems padiktavo,
ką daryti toliau.

Jie atsiminė,
kad Jis save vadino karaliumi.

Reikėjo inscenizuoti:
reikėjo purpurinio rūbo,
reikėjo skeptro, karališko vainiko,
karaliui deramos pagarbos...

Pasirodo, esama džiaugsmo
ne tik gera daryti,
bet ir kankinti...

Vargšai, jie nemyli...
Ir nemylės per amžius –
tie, kuriems džiaugsmas – kankinti.
Tai demono atlygis
už draugystę ir bendravimą su juo...

Šventoji Motina,
ir dėl jų Jėzus ėjo mirti...
Ir jie pašaukti kitokiam džiaugsmui,
negu džiaugsmas kankinti.
Pasaulio dvasios žmonės jiems keršija,
jų neapkenčia, juos keikia.

Kas parodys jiems kitokį džiaugsmą? —
Džiaugsmą ne kankinti,
bet aukotis, daryti gera.

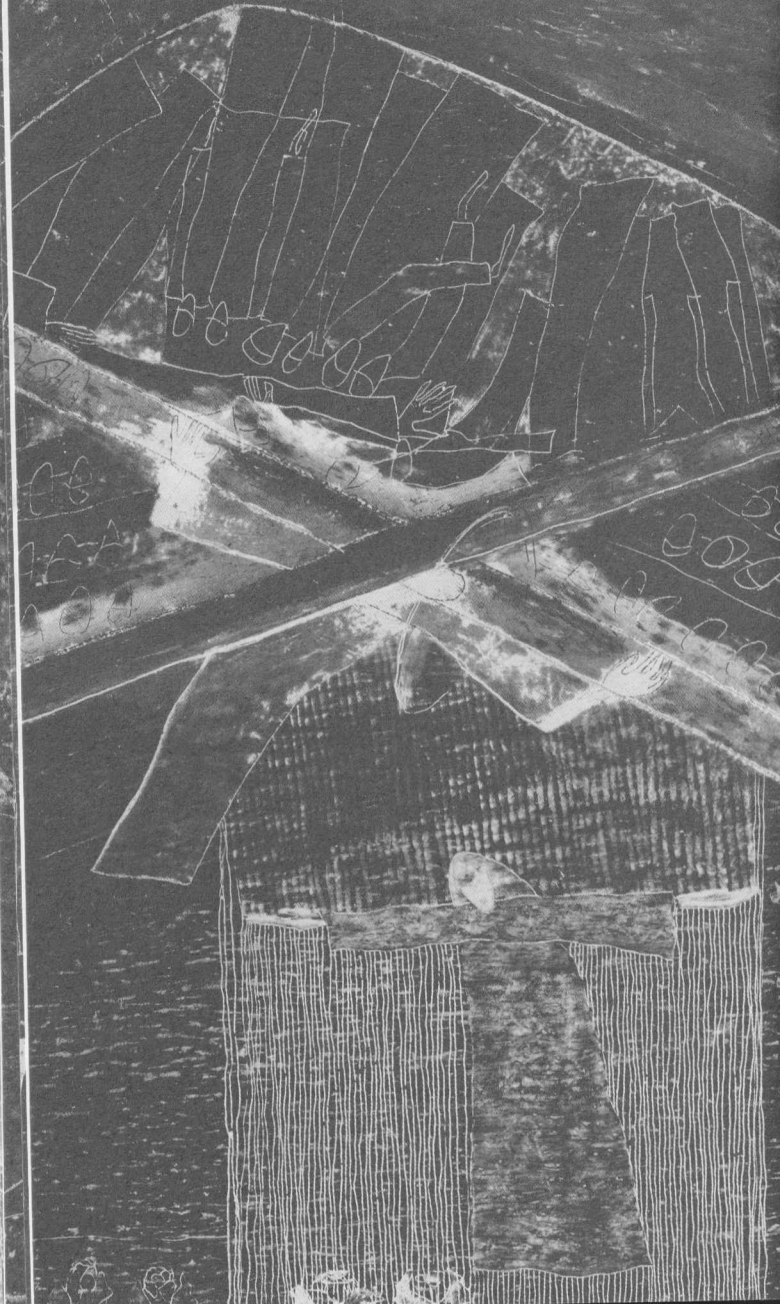
Šventoji. Motina,
gal jie ir yra tokie kaip tik dėl to,
kad jiems niekas nedarė gera?..

Gal dėl to jie ir neatpažino,
nepamatė didybės
kenčiančio Jėzaus veide,
nepajuto Jam pagarbos,
nors, matyt, suprato,
kad Jis ne toks,
kaip daugelis,
kuriuos jie kankino,
ir dėl to dar didesniu įtūžiu
norėjo Jį suniekinti.

Šventoji Mergele, Tu ir jų Motina...
O Motina, yra Tavo vaikų,
nesutikusių žemėje meilės, nepažinusių
net tos paprastos žmogiškos meilės!

Parodyk jiems!
Skausmingoji Motina,
patikusi Aukščiausiam,
Tu tik viena galėjai paaiškinti:
*Jis pažvelgė
į nuolankią savo tarnaitę...*

Augink, o Motina,
ir mūsų širdyse
nuolankumo, pagarbos gėles...

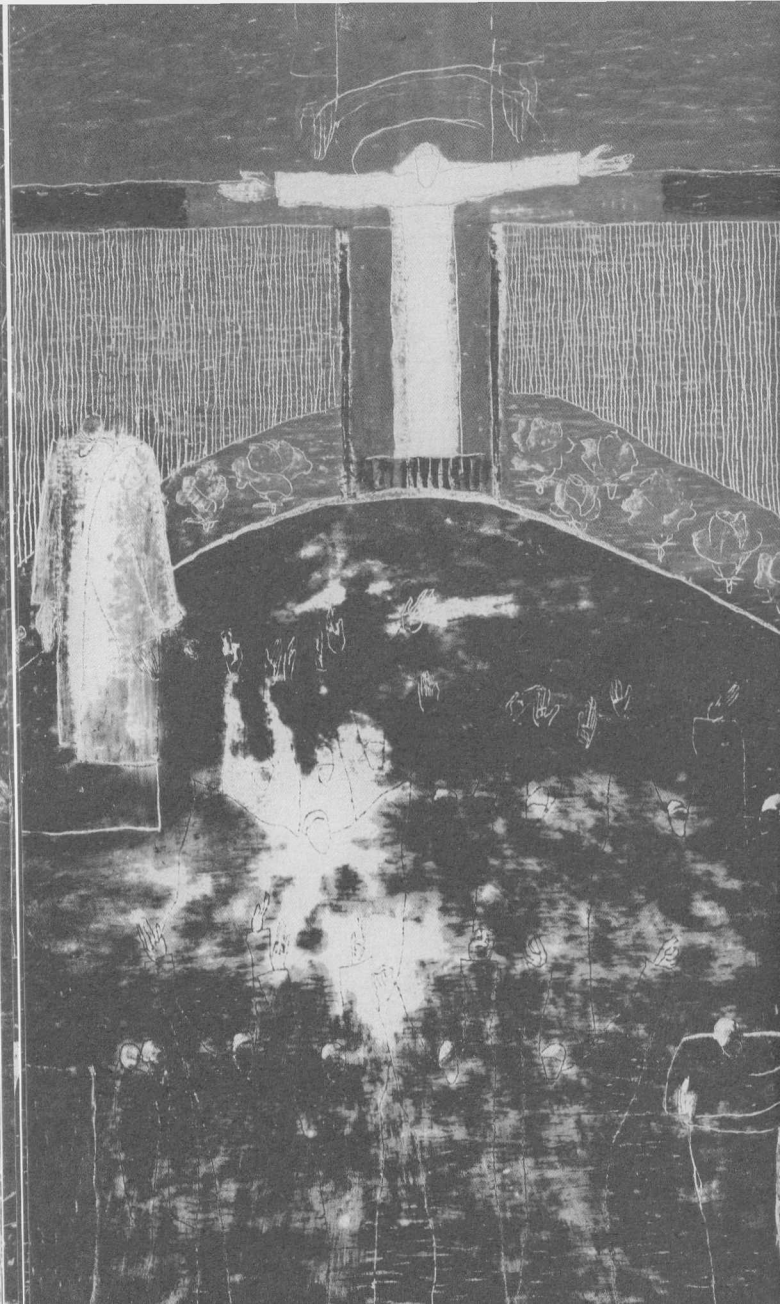

II. 4 – KURIS NEŠĖ KRYŽIŲ...

Paprastai didelėje kančioje
galvojama vien apie tai,
kad tik kaip nors greičiau...

Tavo skausmas, Viešpatie,
pasiekė tą ribą, kai žmogus fiziškai
daugiau jau nebegali iškęsti.
Akyse pasidarė tamsu...
Tu parkritai...
Bet kai akyse vėl pradėjo šviesėti,
širdis vėl pradėjo stipriau plakti, –
Tu vėl kėleisi:
ne nutraukti, bet – *iki galo*.
Ak, nuostabioji meilės jėga!
Tris kartus temo akyse,
bet tris kartus Tu vėl kėleisi.

Skausmingoji Motina, Tu matei,
kokia Jo meilė!
Ir Tavo širdis, kaip ir Jo,
tuo pačiu taktu plakė.
Tu žinai, kad mūsų meilė
ne visuomet išstveria. Tada,
kai mūsų akyse aptemsta didūs idealai
ir norisi visa nutraukti,
Tu būki šalia,
kaip kad buvai šalia Jėzaus,
kai Jam buvo labai sunku.

II. 5 – KURIS BUVO NUKRYŽIUOTAS...

Pagaliau... visko viršūnė:
skausmo, išniekinimo, neapykantos, meilės.
Viršūnė fizinio sunaikinimo
ir kartu dvasios didybės.
Triumfavo visi,
kurie degė neapykanta Jėzui.

Bet tai buvo ir Jėzaus triumfas –
Jis pasiekė,
Jis įvykdė visa,
apie ką kalbėjo prieš šimtmečius pranašai.
Jis įvykdė Tėvo Valią.

Tą baisią,
kartu ir didingą akimirką
susitiko *Dangus* ir *pragaras*.
Susitiko visi šimtmečiai,
visi pasaulio žemynai
ir vandenynų salos,
didelės ir mažos.

Ten kažkur ir mano vieta...
Kalno papėdėje.
Minioje kitų nusikaltėlių.

Ateinu...

pamatyti savo,
savo šeimos, giminės, tautos
poelgių padarinių.

Pamatyti meilės.

Juk tai man reikėjo mirti.

Bet Jis prisiėmė mano kaltės padarinius.

Šventoji Motina,

Tu buvai tenai.

Buvai kaip dalyvė,
laisva bendradarbė.

Moters dalia — būti bendradarbe.

Tu matei visus,
kuriuos Jėzus matė.

Jo ir Tavo — ta pati meilė.

Tu matei ir mane...

Kaltą dėl Sūnaus kančios...

Jis taip norėjo,
o Tu sutikai

būti ir mano Motina...

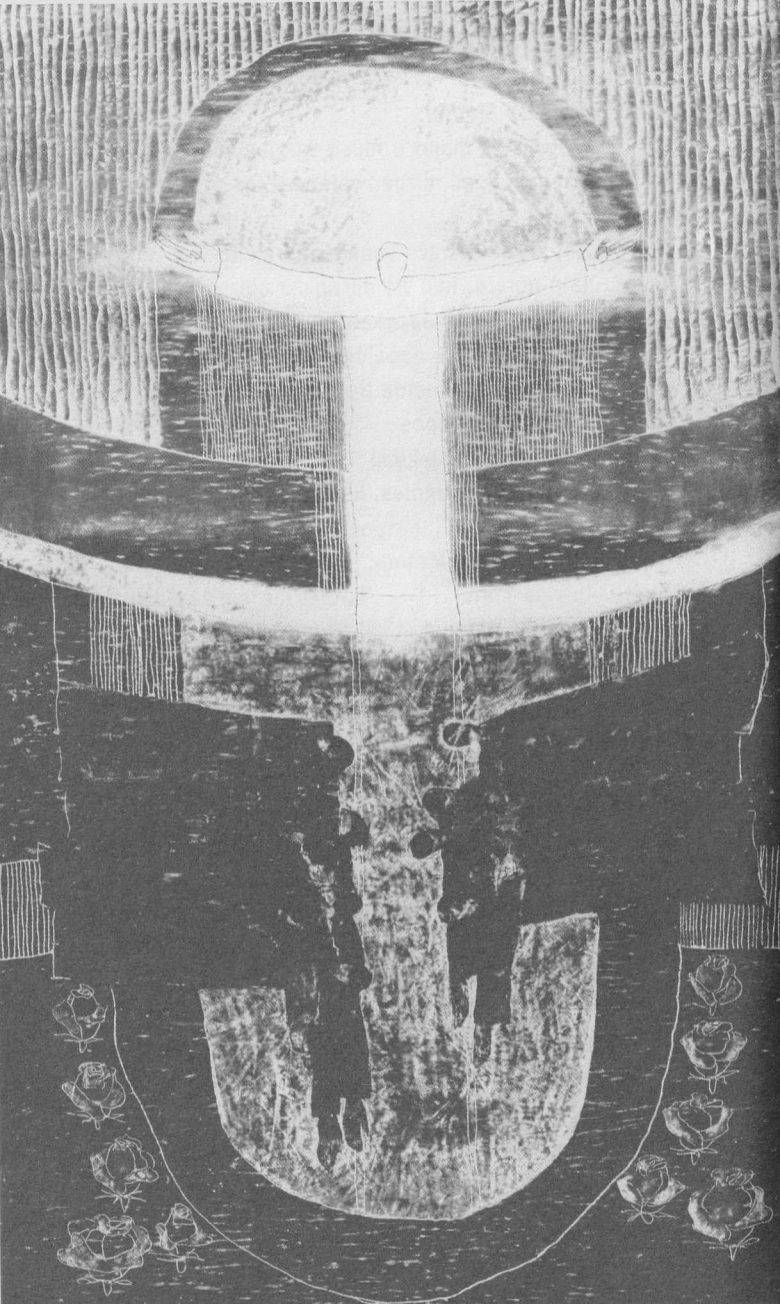
Viešpatie, kaip viskas atvirkščiai
ir nesuprantama pasaulio tvarkai!

O aš dar kartais užsidegu neapykanta
ir Tavo, mieloji Motina, akivaizdoje
nejaučiu gėdos...

Šventoji Motina,
melskis už mano ir mūsu vargingumą
dabar ir ypač mirties valandą...

Ant kryžiaus buvo kankinama Meilė.
Taip norėta, kad Jis mirtų.
Aplink siautė neapykanta.
Bet jos bangos nepajėgė nuslopinti Meilės:
Jėzus vis tiek meldė jiems atleidimo.
Jo dieviškos lūpos
nepratarė prakeikimo
ir nepašaukė ugnies, kad juos prarytų.

Skausmingoji Motina,
Tu visa matei...
Ir mums parodyk,
kokia nuostabi Meilė!

III. 1 — KURIS PRISIKĖLĖ...

Kai Jis buvo ant kryžiaus,
iš Jo reikalauta ženklų:
Nuženk nuo kryžiaus ir mes Tave įtikėsime.
Jis parodė ženklą,
kokie jiems net prašyti neatėjo į galvą.

Jėzaus kančia, Jo gyvenimas. —
Tiek nuolankumo, tiek paniekos, skausmo!
Argi neapsimokėjo visa iškęsti
vien dėl Velykų Ryto?
Tik tuo begaliniu nusižeminimu
ir įvyko Jėzaus išaukštinimas.
Jei nebūtų buvę Didžiojo Penktadienio,
nebūtų buvę ir Velykų džiaugsmo.

Žmogaus kančia,
net viso gyvenimo kančia
Dievo planuose
tik dideliems dalykams skirta.
Kiekvienas skausmas, pažeminimas, nesėkmė
moko mus *nuolankumo*.

Širdie, nustebk dėl Jo didybės, Jo galios!
Ar jauti šventą pasididžiavimą,
kad Jis — tavo *Vadas*?

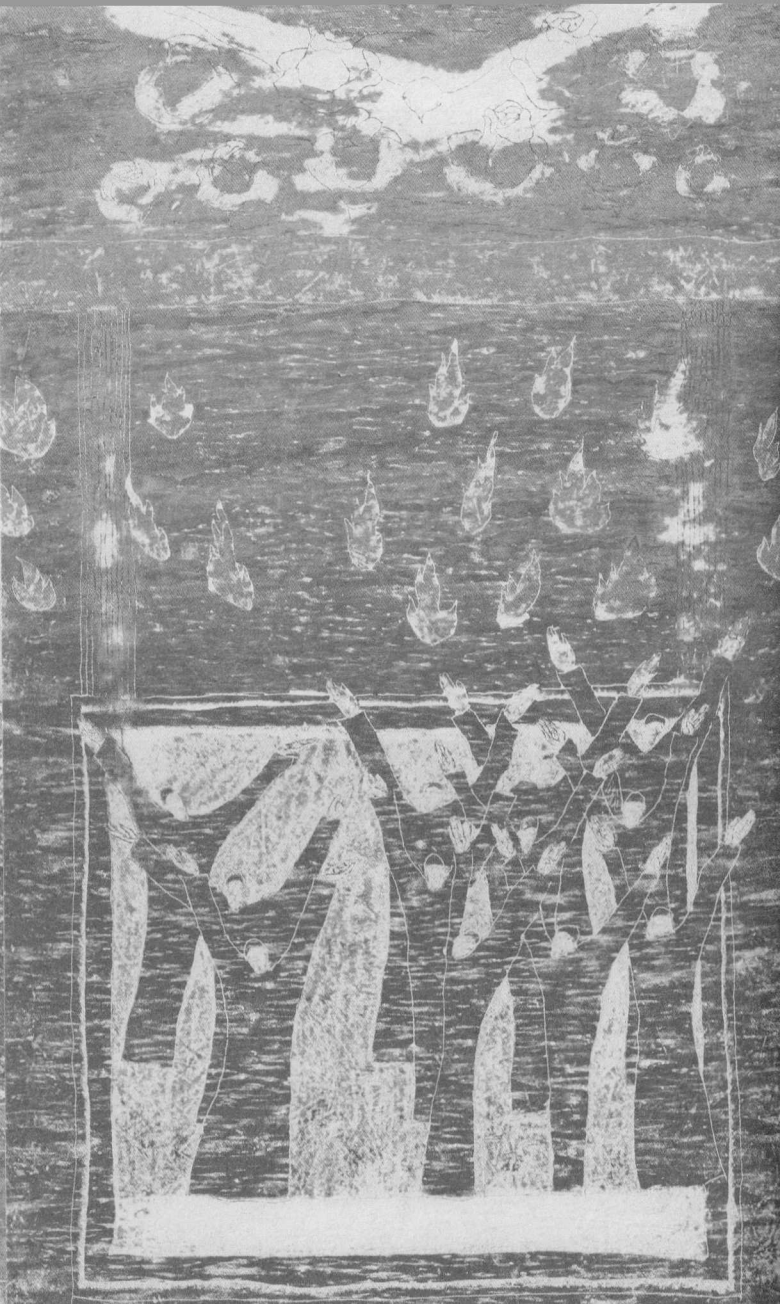
III. 2 – KURIS ĮŽENGĖ Į DANGŲ...

Jų akys, lyg netikėdamos tuo, kas įvyko,
klaidžiojo dangaus žydrynėje...

Mokytojau, tik Tu gali mūsų žvilgsnį
nukreipti nuo medžiagos, mus viliojančios.
Ačiū Tau,
kad pasakei mums didžią paguodą:
žmogaus kelias nesibaigia
dulkėtuose žemės takuose.

Šventoji Motina,
neleisk pamiršti to,
ko Viešpats šia paslaptimi pamokė:
žmogus kurį laiką savo kūnu
vaikšto dulkėtais žemės takais,
bet jo žvilgsnis
turi kilti aukštyn į erdves!

Šventoji Motina,
Tu tobuliau už mane
moki dėkoti savo Sūnui!

III. 3 — KURIS ATSIUNTĖ ŠVENTĄJĄ DVASIĄ...

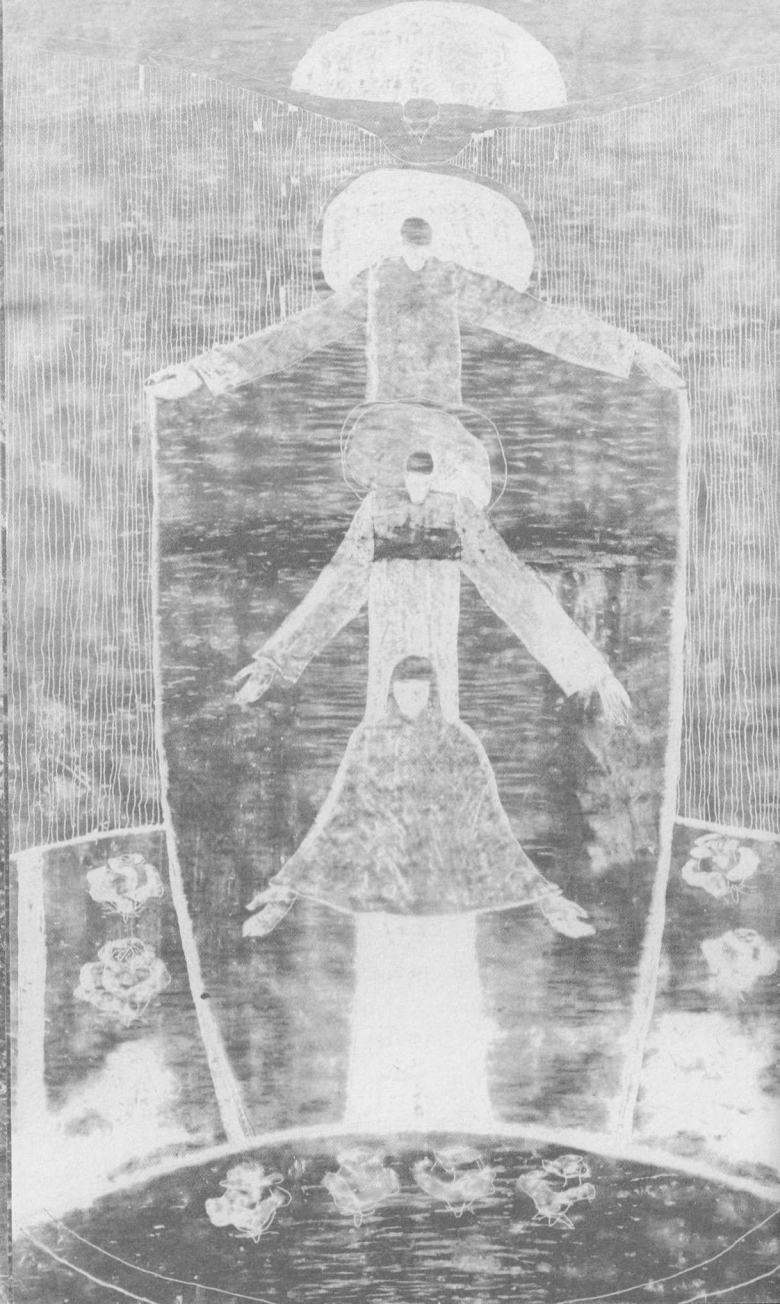
Ir prieš kančią,
ir prieš Apaštalų išrinkimą,
ir prieš visus svarbiausius įvykius
Viešpats meldėsi.

Apie tą dešimtį dienų,
kai Išganytojas jau buvo įžengęs į dangų,
Apaštalų darbai tiek tepasako, kad
*jie visi ištvermingai ir vieningai
atsidėjo maldai kartu su moterimis
ir Jėzaus motina Marija bei jo broliais.*

Kodėl? — Mat, reikia dirvą išpurenti,
kad ji galėtų priimti ir daiginti sėklą,
taip ir širdį reikia parengti
Viešpaties dovanoms.

Viešpats su mumis elgiasi
kaip su laisvomis būtybėmis:
neduoda, nekrauna mums to,
ko mes priimti nenorime.

Šventoji Mergele,
melski Sekminių stebuklo —
kad ta pati Dvasia ugdytų mus —
mistinio Kūno dalelytes To,
kurį Tu pradėjai iš Šventosios Dvasios!

III. 4 – KURI BUVO PAIMTA Į DANGŲ...

Šventoji Mergele,
kokia paguoda!
Tas, kuris įžengė į dangų,
Tave irgi pakvietė
į savo garbės ir laimės sostą.
Kokia paguoda –
juk tai visų mūsų dalia!

Meilė visada dalijasi viskuo.
O Jis juk myli visus mus!
Tavo laimė yra ir mūsų laimė.

Tada, kai iš džiaugsmo ar skausmo
nepajėgiame blaiviai matyti gyvenimo –
koks didis mokytojas šis priminimas:
Mus pakvies!

Šventoji Motina,
tegul nelieka nė vieno,
kuris nebūtų kartu,
kuris atsisakytų
priimti Viešpaties kvietimą...

III. 5 – KURI BUVO DANGUJE VAINIKUOTA...

Tavo garbės vaizdas,
Šventoji Mergele,
tegul pradžiugina mus tada,
kai ima atrodyti,
kad ši diena,
kurią aš kenčiu,
niekada nesibaigs...

Kaip keista!
Tikėjimo šviesoje viskas *džiugu* –
net tai,
kad mirsime...

Gerasis Kristau,
kaip labai mes
turime Tau būti dėkingi už tai,
kad visa,
ką žodžiu kalbėjai,
mums parodei
ir gyvenimo pavyzdžiu!

Visą krikščioniško gyvenimo tvarką,
santykius su Dievu ir artimu –
Tu pats parodei,
kokie jie privalo būti.

Tu ir pačią svarbiausią tiesą –
mūsų amžinumą –
atskleidei mums praktišku pavyzdžiu,
parodei,
kad iš tikrųjų yra galybė,
kuriai mirtis neturi reikšmės.

Tu parodei,
kad Dievas tikrai turi galios
atkurti visą šventąją tvarką,
kurią žmogus
savo nusigrėžimu nuo Kūrėjo plano
kitados buvo sugriovęs.

Ateities glūdumoje
mūsų laukia gyvenimas,
kurio savo prigimtinėmis jėgomis –
išskyrus tą nenumaldomą amžinumo ilgesį –
beveik negalėtume suvokti.
Mes tiek težinome
apie savo amžinąjį gyvenimą,
kiek Tu, Išganytojau, esi apreiškęs.

Žmogus neturi jokios nuovokos,
kas jam yra skirta
kaip atlygis už meilę,
parodytą savo Kūrėjui.

Gudeliai, 1963 04 21

Gerasis Kristau!

Kadangi Tu esi *mano Viešpats*,
visa tebūna man pagal Tavo Valią.

Kadangi esi *mano Draugas*,
leisk su Tavimi visuomet pasilikti.

Kadangi esi *mano Išgelbėtojas*,
leisk su Tavimi kentėti.

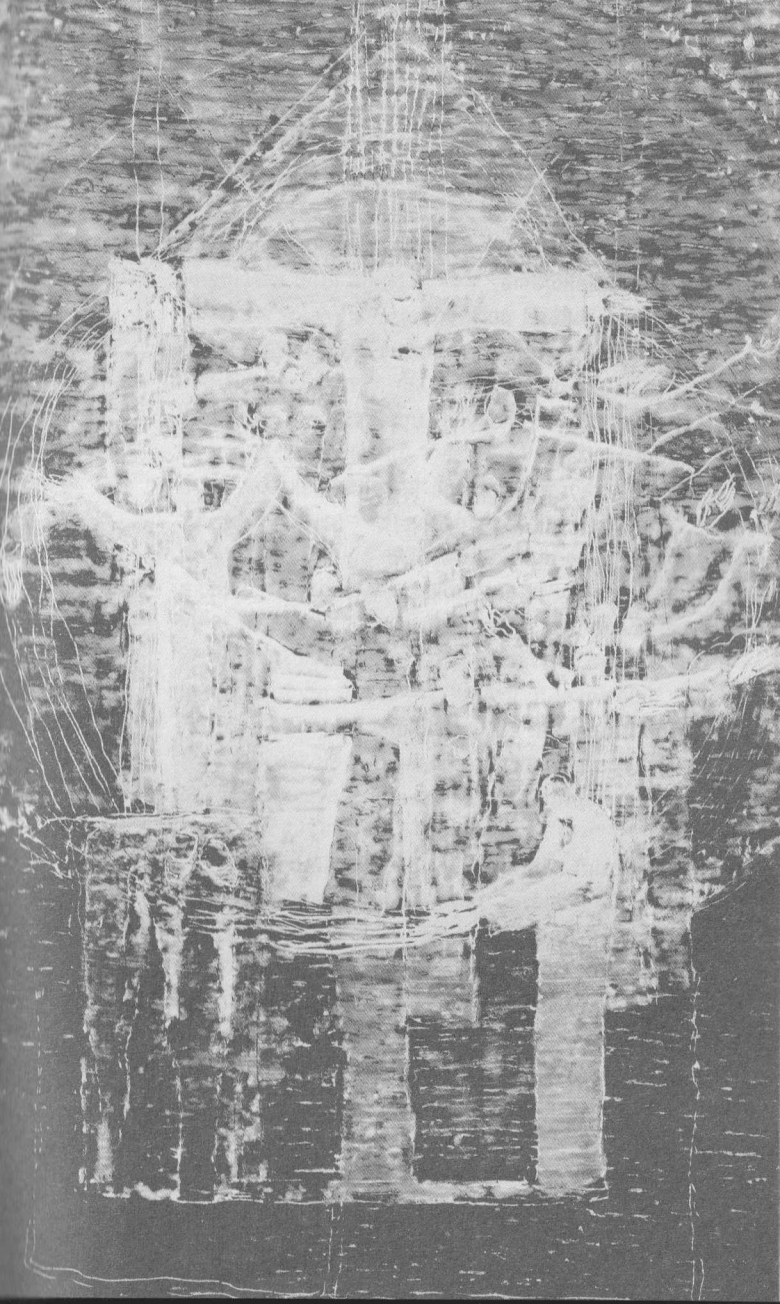
Kadangi esi *mano Dievas*,
leisk Tau visiškai priklausyti.

Viešpatie, šiandien noriu
visame kame vykdyti Tavo Valią, —
savo malone padėk
ją suprasti ir įvykdyti!

Gudeliai, 1963 05 24

MES TURIME UŽ KĄ DĖKOTI

Laidojant mokytoją, Gudeliai, 1962 04 02

Mes Tau dėkojame,
Galybių Viešpatie,
kad mus sukūrei ne bejausmiu akmeniu,
neturinčiu nei proto,
nei širdies turtingos.
Mes Tau dėkojame,
kad mus sukūrei ne gyvūnais
ežero gelmių ar miško tankumynų,
kurie nardo po gelmes
ar augmenijos prieglobsčiuose tūno,
nė nežinodami,
kieno ir kam jie į buvimą buvo pašaukti.
Nežino jie ir niekad negalvoja
apie Tave, o didis Dieve,
nes Tu galvot jų neišmokei.
Jie Tavęs nepasiilgsta,
nes neturi laisvės.
Tu neišmokei jų mylėti,
ir jie patenkinti savuoju likimu,
nes nepažįsta kito, tobulesnio,
ir jokio supratimo apie jį neturi.

Lygiai taip, kaip mes be Tavo pagalbos
nepasiilgstame, o Dieve, Tavo laimės
ir Tavo paslapčių, nes mes
Tave pažįstame tikrai iš Tavo kūrinijų.
Ir mes nebūtume žinoję nieko tikro
apie tą didžią Tavo dovaną,
kad žmogui skirta neišnykti taip,
kaip peržydi ir vysta pavasario žiedai.

Mes tik miglotai nujaučiame laimę
ir jos nesąmoningai ilgimės,
kaip ilgisi namų keleivis,
kaip vaikas — tėvo.
Ir jei mums nieko Tu nebūtum sakęs,
vingiuotas būtų mūsų kelias.

Mes turime dėkoti Viešpačiui,
kad Jis sukūrė mus į save panašius.
Kad davė Jis mums proto šviesą,
kuriuo mes įžvelgiame tolį
ir tai, ko akys nepajėgia matyti.
Tik proto šviesa mums padeda
papildyti silpnumą savo rankos, —
pasidaryti įrankius,
kurie mus daro
už dramblių stipresnius
ir už padangių arą greitesnius.

Mes Tau dėkojame
už valios laisvę,
kuria žmogus mylėti gali
ir savo meile tampa
į Tave, o Dieve, panašus.
Mes Tau dėkojame, o Dieve,
kad Tu neatėmei
šios dovanos iš mūsų net tada,
kai savąja laisve
žmogus pasinaudojo, kad Tave įžeistų.

Ir štai, matydami čia karstą,
mes turime dėkoti,
kad Tu, o Dieve, apreiškei mums,
kokia žmogaus gyvenimo prasmė.

Nes šitokis likimas —
nei karstas, nei kančia —
nebuvo Tavo skirta žmogui:
o visa tai — per kaltę tik paties žmogaus.
Taip kaip sugriūva tiltas ar namai,
jei darbininkai nevykdo
architekto valios ir iškreipia jo planą.

Turime viltį, kad gyvenimas žmogaus,
kurį mes šiandien palydėjom
išvykstantį iš mūsų,
buvo kaip augalas Tavo,
o Viešpatie, akivaizdoj,
ir kiekviena diena jam buvo
nauja ląstelė visam jo organizmui.

Ir štai tas augalas,
kurį Tu, Dieve, kitados pasodinai,
jau išsiskleidęs, ir sukrautais žiedais,
bus tinkamas
Tavo akivaizdoj žydėt per amžius.

Mes taip manyti galime
ir turime nuolankią viltį,
nes jis žmonėms daug gero darė.

O juk Tu, Dieve, pažadėjai
iš to mus vertinti ar smerkti,
kiek gero būsime padarę broliams, –
iš to mus vertinti tada,
kai paskutinį kartą
bus nagrinėjama byla.
Mes turime nuolankią viltį,
kad tie, kurie mylėjo jį ir gerbė,
visi vėl susitiks Tavuose Namuose...

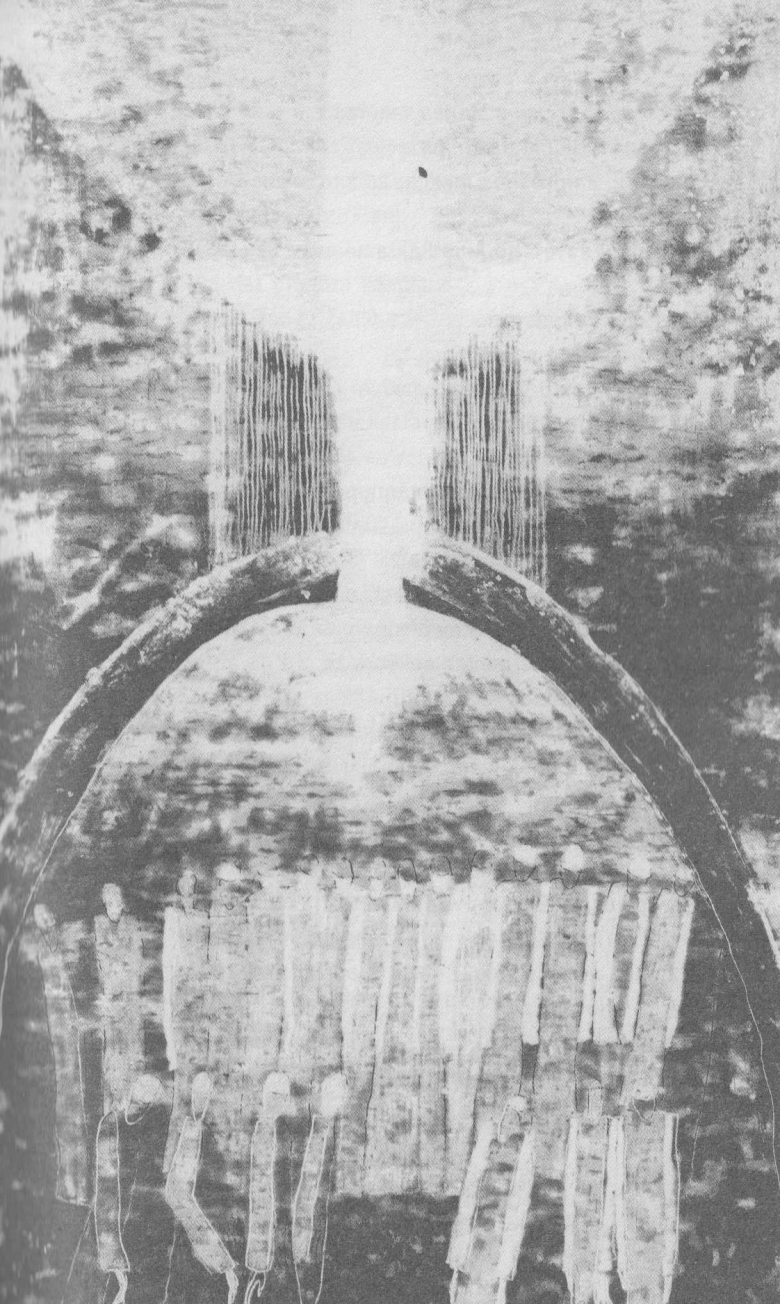
Mes Tau dėkojame, o Viešpatie,
kad Tu ne akmeniu sukūrei šitą žmogų,
ne berželiu, palinkusiu prie kelio,
bet žmogumi, į save panašiu,
kuriam paskyrei amžinai gyventi.

Iš kur mes žinom tai? –
Juk sveikas protas sako,
kad žmoguje yra dalykų,
didingesnių už medžiagą:
taigi ir priežastis jų
negali būt medžiaginė.

Taip kalba Tavo *Apraiškimas*.

DIDYSIS PENKTADIENIS

Vilnius, 1965 04 16

Vakar – Didžiosios Meilės vakaras:
Aš jūsų nevadinsiu tarnais... –
Mylėkite, kaip aš jus mylėjau... –
Mokytojai,
Tu palikai save Altoriaus Sakramente!..

Šios dienos baisybė...
Kas Tave vertė pakelti visa tai
ir Motinai leisti tiek skausmo? –
Meilė –
ta didžioji Tavo Meilė,
kurios mes daugelis nesuprantame,
tiksliau – nepajėgiame suprasti...

Kuo Tavo didžioji Meilė skiriasi
nuo mūsų prigimtinės meilės?
Kaip pasiekti tas meilės aukštumas,
kad meilė visiems –
taip kaip Tavoji –
įgautų prigimtinės meilės jėgą?

Šie vargšai – dvasios vargšai aplink mane...
Tu ir jiems savo meilės dovanas –
Švenčiausiąjį Sakramentą – palikai.
Ir dėl jų Tavo Kraujas
šiandien ant kryžiaus...
Dėl jų Alyvų kalne
Tau buvo taip sunku...

Taip kaip ir nuodēmē,
nedēkingumas tēsiasi ligi pasaulio pabaigos.
Šalia šitos kančios – Tavo ir mūsu –
nešančios atpirkimā,
īrodančios meilēs didybē,
yra dar pragaro kančia
ir jos įžanga žemēje – *beprasmybē*.

Kaip neįprasta mums, Viešpatie
(atleisk, jei mes kartais nesuprantam...):
užuot perkūnais nutrenkęs nusikaltėlius,
Tu į skriaudžiamųjų šauksmą atsiliepi
pats atsistodamas
tarp pažemintųjų ir nuskriaustųjų...

Mokytojau, kaip suprasti Tave,
kuris myli ir šitokius mus?..
Mokytojau, ar atleidi man?..
Aš suvokiu, apie juos galvodamas,
tik užuojautos meilę...
O Tu?..

Šventoji Mergele,
leisk mums suprasti,
kodėl Tu nebūtum
atėmusi kančios iš savo Sūnaus,
jei ir būtum galėjusi.
Argi mes, nusidėjėliai,
Tau brangesni už Sūnų,
kurį už mus aukojai?..

Šventoji Mergele,
maldauju tiktai vieno – *Malonės!* –
kuri šitokią meilę širdyse išugdo,
kuri padaro šitokius perversmus širdyse...
Tada visi mes suprasime,
kuo skiriasi nuostabioji šių dienų –
Didžiojo Ketvirtadienio, Penktadienio –
Jėzaus Meilė
nuo paprastos, prigimtinės,
kuri tik vieną pajėgia apimti...

Šventoji Mergele,
Tau žinomi visi mano poelgiai,
mano slapčiausios mintys...
Juk Tu turi visus mano būtybės raktus.
Neleisk, kad ten būtų kas nors,
ko aš gėdyčiausi,
nenorėčiau,
kad Tu žinotum...

Šventoji Mergele,
Tu matai
kaip daugelyje reikalų –
bet ką aš sakau:
visuose reikaluose! –
esu kaip mažas vaikas
Tavo globos reikalingas.
Argi Tu atstumsi mane?...
Žinau, kad nevertas...

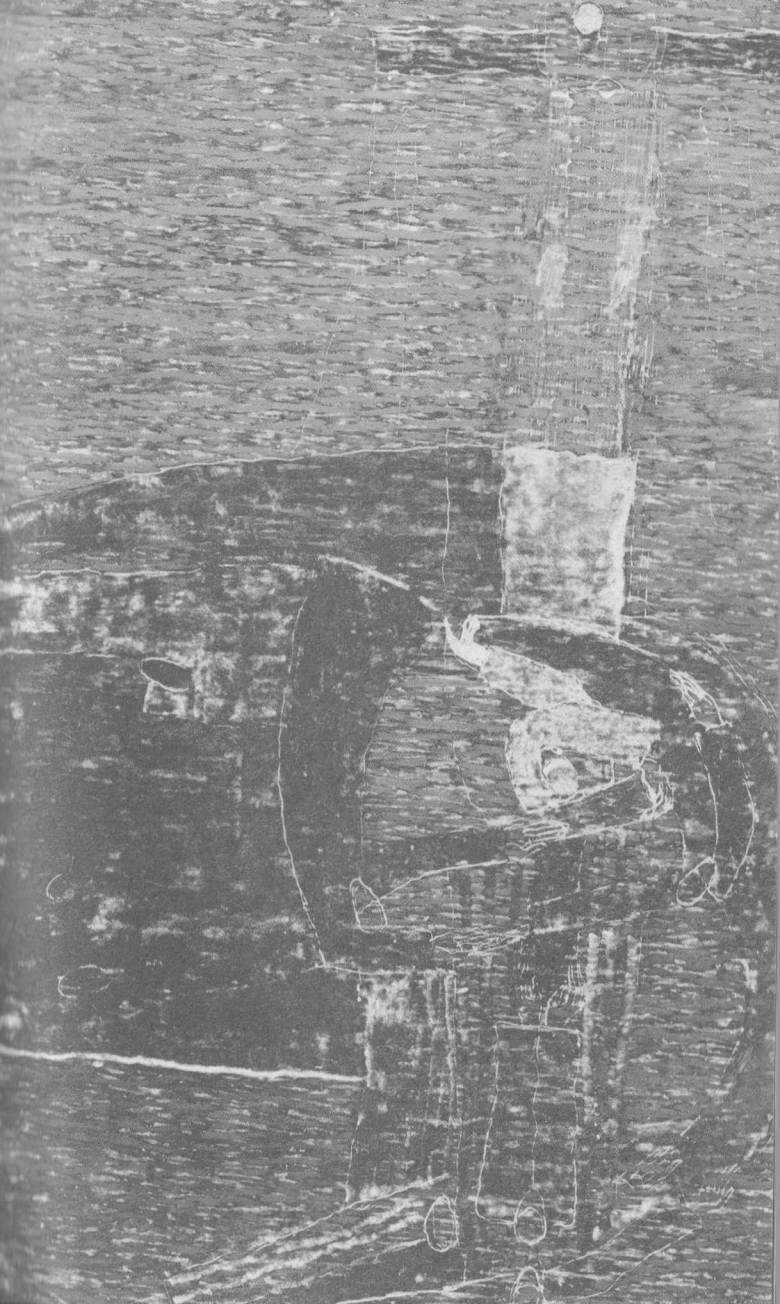
Bet tegul per tai
dar nuostabiau pasireiškia
Viešpaties meilė mums, Jo garbė, –
kad Jis begalinis
ir savo malonę teikdamas.

Paprastai mes linę
tik išorę matyti ir vertinti,
gyventi tik Penktadieniu,
užmiršdami,
kad išauš trečios dienos rytas –
Velykų Rytas.
O neišmanėliai, argi nereikėjo,
kad tai įvyktų? –
švelniai priminė Mokytojas
pakeliui į Emausą.

Šventoji mūsų Valdovė, Karaliene,
primink tai mums gyvenimo kovose!

SKAUSMO DIENOMIS

1965–1969

Dieve, siųsk savo šviesą,
kad suprasčiau,
kada ir kaip sugadinamas
nuostabusis Tavo kūrybos planas...
Ligi šiol žinojau viena –
kiekvienos klaidos kelias yra toks pat:
kai nejučiomis vis mažiau
maitinamos kilniosios mintys,
apsilpsta ir motyvų jėga,
kuri valią daro stiprią.
O tada gyvenimo aplinka
arba nauja jausmų banga
(pavyzdžiui, prigimtinė meilė)
gali nukreipti dėmesį visai kita linkme,
nesiderinančia su pagrindiniais
gyvenimo siekiais, didžiais tikslais,
ir žmogus pasijunta srovės nešamas...

Dievas yra Meilė.

Ir Tu, Šventoji Mergele,
esi Jo meilės vaisius, dovana mums,
kad mes daugiau drąsos turėtume
suklupti prie palaimintų Viešpaties kojų,
kaip Magdalena Simono namuose.

Kaip gera, kad Dievas
savo meilę parodė mums
per Tavo, Šventoji Mergele, –
Gerosios Motinos vaizdą!

Tegul Tavo visagaliu užtarimu
per klaidos didumą
dar labiau suspindi
Viešpaties garbė ir gerumas
visų dangaus angelų ir šventųjų akivaizdoje!

1965 08 31

✠ ✠ ✠

Tebūna ir mūsų skausmas ta pačia intencija,
kuria ir Jėzus kentėjo;
kaip atgaila, kaip bausmė,
pelnyta už tą visą begalinį nedėkingumą,
kurį parodome savo Kūrėjui —
mes visi, visas pasaulis, —
nedėkingumą už Meilę.
Juk visa, ką turime gero, —
Jo dovana.
Juk gimdami patys sau nieko nedavėme.

Tegul ir mūsų dvasios didybė išsiskleidžia
drauge su Kristumi
pakeliant kiekvieną gyvenimo smūgį:
kai širdyje siautės aistra, pyktis, pavydas;
kai labai norėsis ką nors turėti,
kas nebūtinai reikalinga;
kai taip norėsis priekaištauti Apvaizdai:
Kodėl? už ką?!

Dieve, nesuprasdamas klaupiuosi
prieš Tavo didybę:

Amen, amen!

Meldžiu tik vieno:

įvykdyk savo šventąją Valią
mūsų visų gyvenime
ir, kaip tik Tu vienas gebi,
iš mūsų klaidų sukurk dar daugiau gėrio!

Ir jei gyvenimas pasuktas
kryžiaus link,

ir jei tas kryžius kada bus nesuprantamas,
žinosiu, kad jis svarbus,
nes Mokytojas pasirinko
šitokį gelbėjimo būdą.

Jei aš klyščiau, — Jis negalėjo klysti:

Jis galėjo pasirinkti tik geriausią,
vaisingiausią būdą.

Ir mano skausmas,

kad ir koks didelis būtų,

Šventoji Mergele,

kaip Tavo nuosavybė

prisiglaus prie Jėzaus kryžiaus.

O jei tada būčiau beprotis?.. —

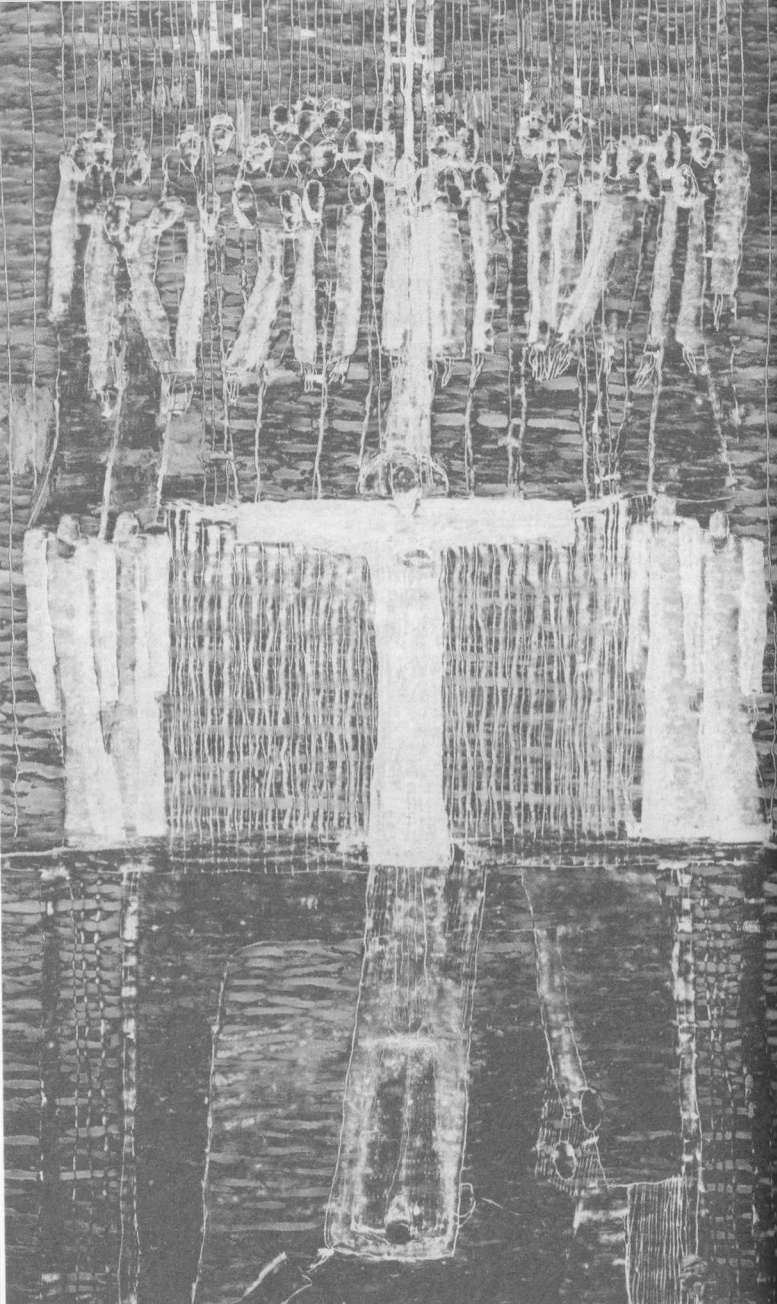
Taigi dabar kalbu ir už tą laiką,
jei kada nesuprasiu...

Tebūna jau dabar visa, kad ir kas būtų,
priimama kaip atgaila,
kaip pelnyta bausmė
už savo ir kitų nuodėmes...

Kuo skiriasi ta didžioji,
antgamtinė, nemirtingoji Meilė
nuo šitos mažosios – mūsų meilės –
kuri būna tokia vargana kartais,
kaip ir viskas šioje ašarų pakalnėje?
Ar negali išmokti
ir šita, paprastoji meilė
nuolat kreipti savo akis
į Tave, didis Kūrėjau,
ir iš tos paprastosios meilės nuostabumo
išskaityti Tavo didingumą,
o kai ilgimės, atsiminti,
kad ji tiek amžina,
kiek joje mylimas Tu,
ir dėl to, kad Tu myli?..

O toji kančia? Kol žemėje gyvename? –
Juk tai pati didžioji brangenybė!
Jei tik sąmoningai priimama kaip atgaila,
pelnyta už kitų meilės nuodėmes,
ji padarys amžinai laimingus tuos,
kurie patys save žūti amžiams buvo pasmerkę.
Kaip tai didinga!

Leipalingis, 1965 09 27

Dieve, ačiū Tau,
kad šitoje nežinioje,
šitoje tamsoje, kai nieko nesuprantu,
norisi ne bėgti nuo Tavęs,
ne kelti maištą,
bet dar labiau glaustis prie Tavęs...

Dieve, koks didis esi,
jei ir baisiausius dalykus
savo meile ištaisai!
Meldžiu šito, Aukščiausiasis:
atkurk tai, kas sunaikinta,
idant dar labiau suspindėtų Tavo meilė,
Tavo galybė, Tavo didingumas
visų Dangaus angelų ir šventųjų akivaizdoje,
jog Tau ir tokie dalykai įmanomi.

Turbūt suteikti malonę,
kad iš tokios varganos būsenos
siela vėl ilgėtųsi –
savo norus, jausmus užmiršusi –
gyventi aukos gyvenimą, jausti didį norą,
kad kiekvienas amžinai laimingas būtų, –
yra didesnė kūryba, kaip pasaulį sukurti...
Dieve, sukurk tą stebuklą ir toje sieloje!
Mes garbinsime Tave per amžius
už Tavo visagalybę, už Tavo meilę,
kad ir tokius dalykus atleidi ir ištaisai!

Šventoji Mergele,
Tu Tarpininkė visų malonių.
Tegul Paskutinio teismo valandą
būna visiems aišku,
kad pasiaukojimas Tau
yra nekintamas dalykas,
iš esmės perkeičiantis žmogaus gyvenimą.
Tegul būna visiems aišku,
kokia Tavo galia padėti mums,
kokia visagalė malonė!

Tegul būna visiems aišku,
kad *Dievas gali duoti žmogaus valiai laisvę,*
gali leisti klysti – dėl to,
kad Jis geba
dar nuostabiau viską atkurti
savo nauju sukūrimu.

Leipalingis, 1965 10 19

✠ ✠ ✠

Brangusis Mokytojau,

šiandien, rodos, bent kiek geriau suprantu,
ką Tu išgyvenai Alyvų kalno valandą.
Kaip filmas prieš Tavo dieviškas akis
buvo tyrosios sielos,
iš kurių — kartu ir iš Tavęs —
taip baisiai pasityčioja šėtonas...
Mokytojau, ar ir mano išgyvenimai
bent truputį panašūs
į Tavo norus tą baisią valandą?
Priimk, brangusis Mokytojau,
ir pridėk juos prie Tavo aukos...

Šventoji Mergele,

noriu būti Tavo, nors ir nesuprantu
slaptingo Apvaizdos elgesio.

Noriu būti Tavo,

kad ir skaudžiai priekaištaudamas

Tau širdies gelmėje.

Žinau, kad kada nors stebėsiuosi

Dievo Išminties ir Meilės didumu

dėl tų dalykų, kurių dabar nesuprantu...

Bet, Šventoji Mergele,

savo galingu užtarimu išmelsk malonę,

o paskui tegul įvyksta, ko Viešpats nori,

kas daugiau sieloms patarnauti gali...

Leipalingis, 1965 12 08

Šventoji Mergele, kaip gera žinoti,
kad Tu — ištikima Draugė, Motina;
kad niekas neįvyks be Jo Valios,
kad Jis toks galingas,
jog viską gali panaudoti
savo reikalams net ir tada,
kai nė spindulėlio vilties nematyti,
kai visos aplinkybės kalba prieš,
kai viskas tik gąsdina, —
kaip gera tada žinoti,
kad nėra dalyko,
negalimo Dievui!

Visą gyvenimą
turi būti neužmirštamai aišku,
jog kiekviena pastanga,
kad ir kaip norėtume gero,
palaimą neš tik tada,
kai Dievas duos augimą.

Kapčiamiestis, 1967 02 30

✚ ✚ ✚

Šventoji Motina,

o, jei būtų galima žinoti,

kad tai — *Jo Valia!*

Žinau, Jis tai paslėpti gali

nuo mano akių, nuo mano pažinimo.

Tik Amžinybėje visa bus visiškai aišku. —

Šventoji Mergele,

neatimk vilties kibirkštėlės

ir atėjus šitoms mintims!

Taip pat tikėjimo šviesos!

Tegul visą gyvenimą nieko nežinosiu,

bet tegul taip būna,

jei Jis būtent šitokios aukos

iš manęs laukia,

jei kaip tik šituo

galėčiau patarnauti sieloms.

Juk ar ne kiekvienai aukai įsipareigojau

apsisprendimu priklausyti Tau,

Šventoji Mergele,

net gresiant sunkiai nuodėmei, —

savaime ir tuomet, jei nieko nesuprasčiau,

jei niekur nematyčiau dygstant to, ką sėjau?

Kaip ir kada šitas apsisprendimas

iš tikrųjų galėtų būti vykdomas,

jei nebūtų tokių laikotarpių,

kai viskas neaišku,

kai laiku pasitikėjimo egzaminą?!

Bet kartu Tu žinai, Geroji,
kiek iš savęs galiu...
Jau tiek kartų man įrodė gyvenimas,
kiek gali mano išdidumas...

Šventoji Mergele,
mano *pasitikėjimas* Tavimi — Dievu —
juk tai mano *klusnumas*!

Kapčiamiestis, 1968 02 16

✠ ✠ ✠

Dieve,

Tu nori, kad Tave mylėčiau? —

Tai sukurk manyje meilės gaisrą!

Kapčiamiestis, 1968 10 08

✠ ✠ ✠

Viešpatie,

uždek mūsų širdis ta meile,

kuri yra Tavo dovana,

Tavo dieviškojo gyvenimo dalis —

apie kurią prigimtinėmis galiomis

net suvokti negalime, —

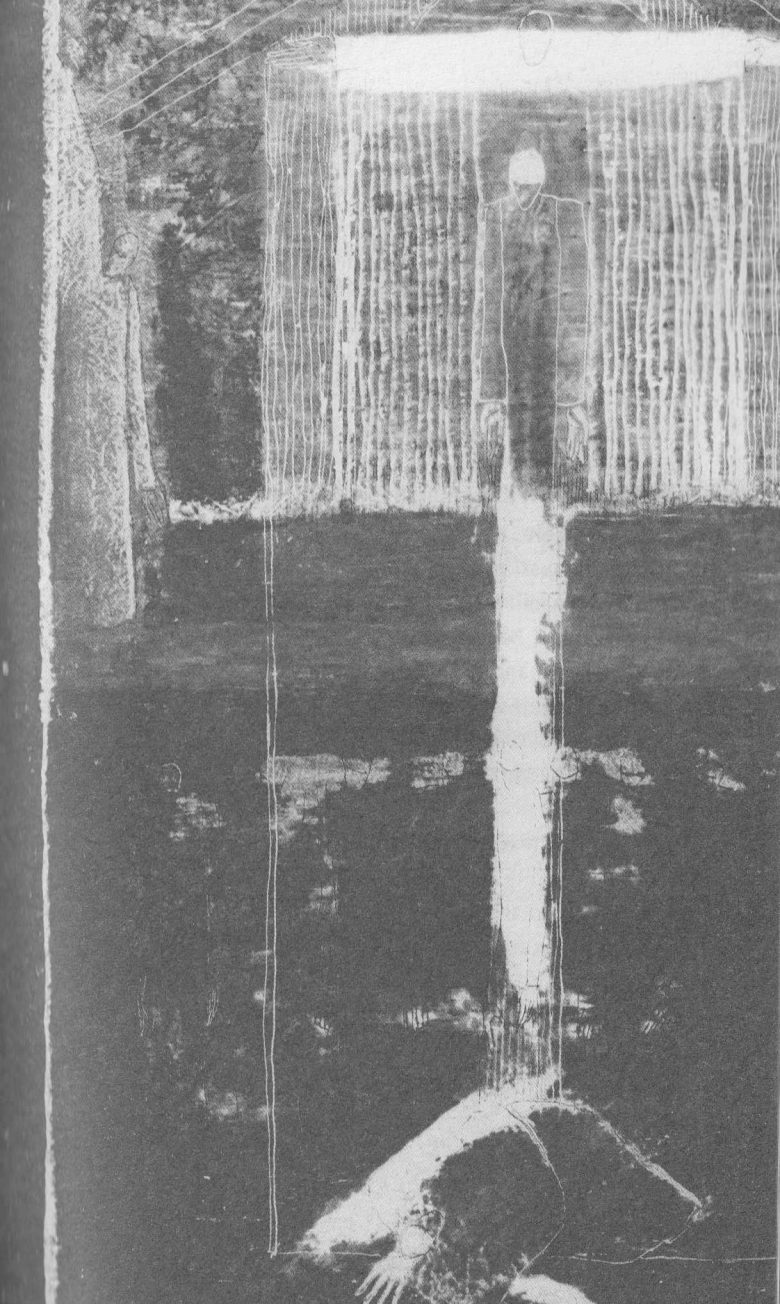
kurios tik Tu gali išmokyti ilgėtis,

kurią tik Tu gali leisti pajusti!

Kapčiamiestis, 1969 01 24

KALINIO MALDA

Lukiškės—Pravieniškės, 1971–1972

Gerasis Mokytojai!

Kas yra žmogus,
jei jis gali elgtis prieš Dievo Valią,
jei jis gali paniekinti Jo Meilę?!
Kas yra puikybė,
kuri vienintelė daro žmogų tokį aklą!
Vienintelė, kuri žmogų daro
nuodėmės vergu ir neleidžia matyti
jokio kito džiaugsmo.

Šventoji Mergele, kas man lieka,
jei ne prisiglausti prie Motinos –
silpnučiam vaikeliui kas belieka daugiau?
Ir šis žinojimas, kad aš Tavo,
kad visa, kas mano – Tavo, –
yra mano didžioji viltis.
Argi vaikeliui būtina žinoti,
kaip Motina sutvarkys viską?

Neleisk pamiršti viena:
jei bus sunku,
tai Tu juk neturi teisės –
pagal mūsų sutartį –
palikti manęs be reikiamos malonės...

1971 10 03

Viešpatie,

Tu visada gali
tokių dalykų išgauti,
apie kuriuos mes prašydami
negebame net pagalvoti prašyti.

Visai taip, kaip ant Kalvarijos kalno.

Jie tyčiodamiesi prašė:

Nuženk nuo kryžiaus...

Jiems ir į galvą neatėjo prašyti:

Kai būsi miręs, prisikelk,

ir mes Tavimi tikėsime.

Tu davei jiems daugiau,

negu jie gebėjo prašyti.

Taip dažnai būna ir mūsų gyvenime.

Mes linkę manyti, kad mus išklausė,

jei tai atitinka mūsų norus,

juslinius malonumus,

o jei ne — atseit mūsų neišklausė...

O apie tai, kad išklausė tobuliau,

negu gebėjome prašyti,

dažniausiai nepamąstome.

Ir mano reikalai:

Šventoji Mergele,

juk Jis negali neišklausyti!

Dievas yra Meilė.

Jis gali tik tobulesniu būdu išklaudyti,
kaip kad mes savo supratimu prašyti drįstame.

Geroji Motina, padėk mums suprasti, –
nustebti dėl Jo gailestingumo,
Jo meilės, kad ir mes –
su visais Dangaus angelais ir šventaisiais –
galėtume iš naujo suvokti,
koks nuostabus Dievas!

1971 12 10

Šventoji Mergele,
Tau gerai žinoma būklė,
apie kurią Evangelija tik užsimena:
Jie nieko iš to nesuprato...

Ir mano gyvenime dabar laikas,
kai daugelio dalykų nesuprantu.
Bet argi neužtenka žinojimo,
kad Tu visa žinai?!
Tu, kuri mane myli.

Mes laimime savo nežinojimu.
O tai, ką žinome, ir taip aišku.

Šventoji Mergele,
ir vėl į Tave turiu savo akis kreipti:
Tu išmokyk taip pasitikėti,
kad tas pasitikėjimas pas Viešpatį laimėtų.
Pasitikėti taip, kad pasitikėjimas priverstų...

Bet tai gali tik malonė!
Šito maldauju, Šventoji Mergele!

Šventoji Mergele,
Tavo gyvenime buvo labai daug nežinios.
Jau pačiu Apreiškimo momentu
tikriausiai Tau buvo daug kas neaišku.

Bet Tu nekamantinėjai Angelo.

Tu paklausei tik to,
kas buvo esminis dalykas:

Kaip tai įvyks,

jeigu aš nepažįstu vyro?

O atsakymo į visus kitus klausimus

Tu laukei. Laukei ilgai —

net dešimtis metų!

Tačiau tai,

kas buvo svarbiausia Tavo laimei,

Tu tikrai žinojai,

kad įvyks visų baisiausia:

Pervers mano rankas ir kojas,

suskaičiuos visus mano kaulus...

Šventoji Mergele...

Ir Tu turėjai laukti.

Laukti nežinioje, vien tikėdama meile.

Bet juk tai ir buvo

Tavo meilės Dievui įrodymas,

Tavo laimėjimas!

Ir mano gyvenime tik šiam tikslui duota

mano dabartinė nežinia.

Juk tai dovana!

Begalinė, neįkainojama.

O aš ne kartą ja bodžiuosi...

Juk aš nieko neturiu savo.

Mano laikas, mano gyvenimas —

ne mano. Visa visa — Tavo! —

Pameni mūsų sutartį? —
Koks vargingas aš tos sutarties dalyvis...
Ją įvykdyti, išlaikyti duotą pažadą
aš negaliu be Tavo pagalbos.
Tu pati turi tą sutartį
mano sąmonėje, mano gyvenime sukurti.
Tikriausiai tiek kartų
aš Tau prieštarauju...

1971 10 19

✠ ✠ ✠

Mane paguodžia *Jėzaus gyvenimas* –
tylusis gyvenimas.

Kuo dabar aš galiu daryti gera?

Kuo būnu panašus į Jėzų? –

Savo negalėjimu.

Mano valios dabar nėra – negali būti.

Aš pats galiu tik keikti, neapkęsti,

taip kaip šalia Jėzaus

vienas mirdamas ant kryžiaus keikė...

Arba – galiu nusižeminti

kaip darė antrasis –

priimti visa kaip pelnytą bausmę

už savo ir už viso pasaulio nuodėmes.

Viešpaties išmintis ir blogį

panaudoja savo karalystės tikslams.

Tėvas Kolbė savo bejėgiška mirtimi

prakalbėjo visam pasauliui

daug galingiau, negu savo veikla,

net savo spauda.

Jėzus pasakė:

Kai būsiu pakeltas ant kryžiaus,

visus patrauksiu prie savęs.

Kai Jėzus tapo visiškai bejėgis,

tada pasidarė žinomas ir neužmiršamas

visam pasauliui.

Kai būsiu pakeltas, visus patrauksiu... —
Ecce Homo... —
Visur bejėgiškumas...

Galėjo Jėzus dar dešimtis metų mokyti,
o tačiau...

Jis mokyti pradėjo savo negalėjimu!

Ir būtent savo negalėjimu

Jis pasidarė žinomas visam pasauliui —

visiems tūkstančiams metų

ligi pasaulio pabaigos.

Kaip nuostabu, o Viešpatie!

Tavo rankose viskas

tarnauja Tavo reikalams —

net paties šėtono veikla

Tau tarnauja.

1971 11 21

Gerasis Kristau,

leisk mintyse su Tavimi
apeiti Kryžiaus kelią.

Tu — kalinys.

Tu išgyvenai tą valandėlę,
kai žmogus iš laisvo kaip paukštis
vienu momentu tampa belaisvis,
tampa daiktas...

Ir Tu buvai kažkur pogrindy.

Turbūt išsitiesei pailsėti ant akmenų...

Tu patyrei žmonių šiurkštumą,
kai elgėsi su Tavimi kaip su gyvuliu...
net kur kas blogiau —
su gyvuliais žmogus taip nesielgia...
Tave mušė...

Jie laukė, kada išseks Tavo kantrybė...

Mokytojau, Tu išgyvenai tai,
ką išgyvena pasmerkti sušaudyti...
Visada žmogus kažko tikisi geriau,
negu iš tikrųjų įvyksta...

Kai įvyksta tai, kas blogiausia —
kokia keista būna savijauta —
tarsi perėjimas iš dienos į naktį,
tarsi pabudimas iš sapno.

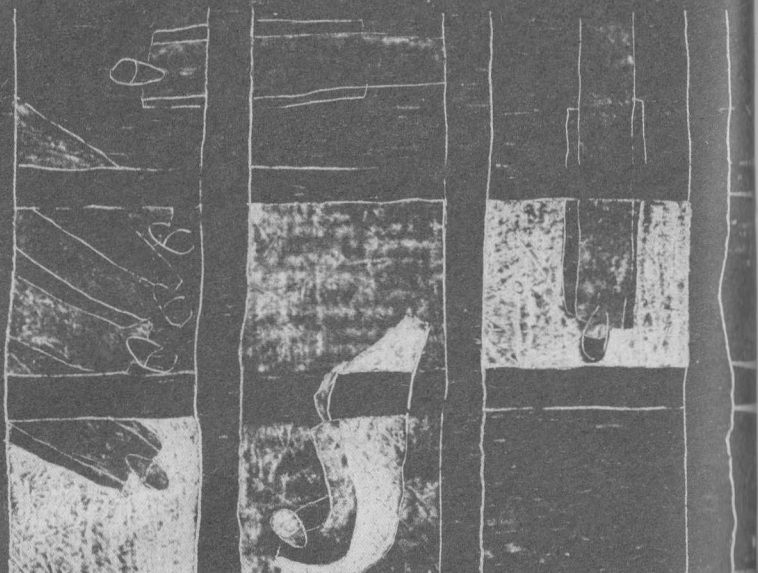
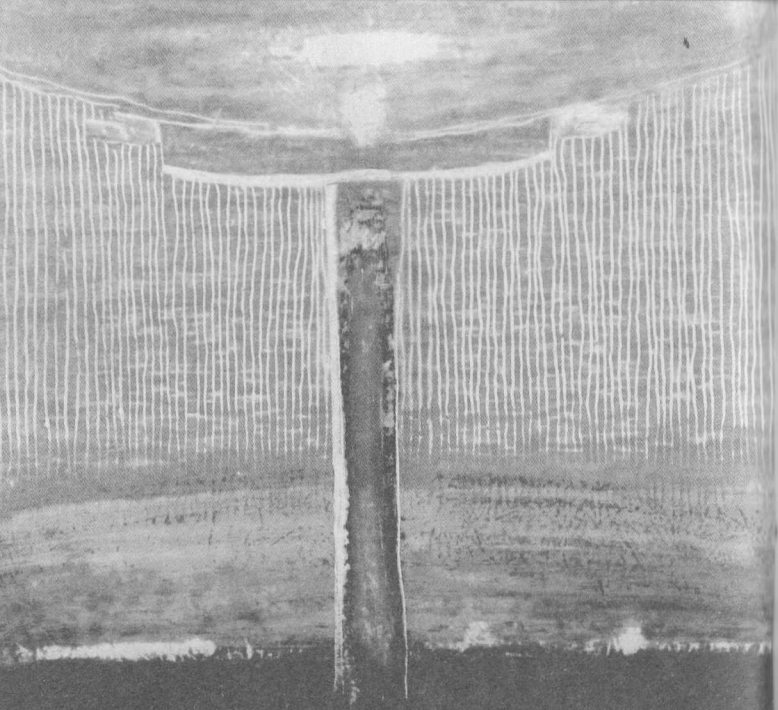
Blogiausias atvejis...
tai nežinia...

Mokytojau, Tu išgyvenai skausmą
dėl artimųjų kančios.
Tu sutikai savo mielą Motiną.
Tu buvai prieš Ją
ir prieš visą pasaulį pažemintas.
Tau buvo skaudu, kad Ji kenčia.
Bet vis tiek Jai kentėti leidai...

Tikriausiai taip būna
ir su mūsų kančiomis.
Tu myli mus,
bet dėl didelių tikslų,
dėl mūsų ir kitų laimės
vis tiek kentėti leidi.
Ačiū, Viešpatie!
Bet Tu visur su mumis
eini kentėti ir pats...

Taip, tik tada, kai turime išgyventi
visų blogiausią atvejį,
pasirodo mūsų apsisprendimas aukai.
Tik tada ir įvyksta
mūsų tikroji auka.

1971 10 02

Didelė meilė nesunaikina kančios,
tik duoda jėgų ją pakelti.
Ir mylint gali prasiveržti skundas, dejonė.
Jei Jėzus dejavo, tai reiškia –
kiekvienam iš mūsų natūralu
silpnumo valandos, baimė, svyravimas.
Bent tiek aišku – turi būti
nuolatinė *pastanga ištvirti*.
Pasakytume, turi būti
nuolatinis *maldos gyvenimas*,
kasdienė mąstomoji malda.

Jis draugus rado miegančius.
Kitaip sakant, Jis rado ne draugus.
Jis atėjo ieškoti meilės – ir jos nerado...
Ar tai, kad Jėzus ieškojo draugų,
ieškojo meilės,
nerodo, kad Jis tikrai jautė kažką panašaus,
kaip pragaro nelaimingieji pajunta,
sužinoję savo baisų likimą?
Tikriausiai jau mirties valandą
jie turi pajusti tą baisų apleidimą,
meilės nebuvimą,
kurį pajuto Jėzus aną baisią valandą.
Vadinasi, būti panašiam į Jį –
tai pajusti ir apleidimą, tiksliau –
pabūti kalėjime...

1971 10 22

Jėzaus atpirkimo laimėjimas

buvo ne tik Velykų Rytas,
bet ir trisdešimt metų tylaus darbo,
kuriuo niekas nesistebėjo,
kurio didybės niekas garsiai negyrė.
Buvo Jo kančios realybė —
panieka fariziejų ir kankintojų akyse,
apleidimo vienatvė.
Kur buvo Jo draugai kaip tik tas valandas,
kai Jam buvo labai sunku?..

Šventoji Mergele,
visa tai jautei ir Tu!
Tikriausiai labai norėjai,
kad po kryžiumi būtų išsirikiavusi
Jo visa kariuomenė —
visi Dvylika Jo išrinktųjų.
Deja, kur buvo jie?..

Jėzus ir anksčiau turėjo progų
įsitikinti jų nepastovumu.
Jis matė, kaip Kafarnaumo sinagogoje
paliko Jį, lig tol paskui Jį sekę...
Ar jie staiga pamiršo Jo stebuklus?
Kodėl taip įvyko? —
Ar ne jų proto puikybė? —
Tai kieta kalba,
kas gali jos klausytis?!

Jėzus matė Petro veidą, matė,
kaip paskui Petras vengė Jo žvilgsnio,
kai jie keturiasdešimt dienų vėl buvo kartu.
Petras tik dabar pradėjo suprasti
naują meną:
visais didžiaisiais momentais *remtis Juo*,
tai yra daryti prielaidą,
kad *aš* galiu ko nors nežinoti, negebėti...

Kaip sunkiai suprantama mums visiems
ši tiesa didžiojo Jėzaus Apaštalo lūpose:
Visa galiu Tame, kuris mane stiprina!

Ir mano gyvenime turi būti panašiai:
Tarnas nėra didesnis už valdovą.
Jei persekiojo mane, persekios ir jus.

1971 12 27

✠ ✠ ✠

Viešpatie, Tu visa valdai,
bet kodėl taip, tarsi Tavęs nebūtų,
ne taip, kaip mums įprasta —
nueini į kontorą, pateiki reikalavimus
ir gauni aiškius potvarkius?..

Bet...

Palaiminti, kurie nematė ir įtikėjo.
Mums leista Tave apčiuopti tiek...
kiek reikia, kad pažintų
puikybės ir nuodėmių neapakintas protas.
Viešpatie, Tavo paslaptینگumas
ir padaro mūsų tikėjimą nuopelningą.
Taigi mūsų išorinis reikalų tvarkymas,
išorinė veikla reikalinga tik tam,
kad pridengtų Tave nuo mūsų kūno akių,
kad liktų vietos tikėjimui.

Viešpatie,
Tu sukurk manyje stiprų tikėjimą!
Juk aš turiu Tave,
kuris visa gali,
kuris esi *Absoliutus Teisingumas*.
Dėl to atgaila turi praskinti kelią,
kad įvyktų Tavo Valia.
Atgaila — kaip meilė, klusnumas.

1972 05 22

Viešpatie,

mes nepajėgiame savo proteliu
apimti Tavo didžių siekių,
ir ne kartą, gero norėdami,
tik kenkiame Apvaizdos planams.

[sijungti į Apvaizdos veikimą
gali padėti tiktai *klusnumas*.
Jis garantuoja malonės pagalbą,
kadangi klusnume nėra puikybės —
vienintelės kliūties malonės veikimui.

Šventoji Mergele,
Tu nuolat vietoj mūsų kartok:
Fiat voluntas Tua!

1972 07 17

✠ ✠ ✠

Viešpatie,
savo malone *Tu pats sukurk*
mūsų širdyse visa,
ką mumyse rasti nori!
Kad mūsų gyvenimo maži dalykai
reikštų didelę meilę Tau ir visiems,
kuriuos Tu myli.

Visi paslaptieji mano Draugai*, maldaukite,
kad mums būtų leista
visada Viešpaties Valią pažinti ir įvykdyti!

1972 03 05

*Šventieji...

Viešpatie,
įvykdyk savo Valią!
Juk Tu esi Meilė...
įvykdyk savo Valią
ir šių žmonių gyvenime!
Mokytojai,
tik Tu gali sukurti juose tikėjimo šviesą. —
įvykdyk savo šventąją Valią!

Ak, taip:
Tu — ir *Aukščiausias Teisingumas*.
Mūsų nuodėmės...

Gerasis Atpirkėjas,
visiems geriesiems siekiam
kelį praskinti gali tik atgaila.
Bet kas yra mūsų atgaila?
Ko ji verta? —
Ji verta tampa tik dėl šv. Mišių.

Gerasis Mokytojai,
Tave mes aukojame
kiekvienose šv. Mišiose!
Juk tai didelė Tavo malonė,
kad Mišiose galime aukoti
ir savo skausmą.

Kaip lengva tai pamiršti skausmo valandose!
Tai reikia nuolat vis kartoti.

Dėl Kristaus mirti – Amžinybės garantija.
Bet ar tai nereiškia ir to,
kad įvykdomi visi reikalai,
kuriems Apvaizda skyrė?

Šventoji Mergele, koks laimėjimas!
Juk paskui laukia Teismas!
Tai svarbiausias įvykis,
kuriam visu gyvenimu reikia rengtis.

1972 05 26

✠ ✠ ✠

Gerasis Kristau,
kas gali mus nugąsdinti? –
Mus, kurie turime Tave?

Mirtis? –
Bet juk tai pergalės vainikas!
Tai ne pasitraukimas nuo tų,
kurie širdžiai brangūs,
bet kaip tik ypatingas įėjimas į jų gyvenimą.
Tai ne išnykimas, o tikrasis buvimas, –
tai meilės pradinė stadija,
amžinai nesibaigianti.
O, paslaptینگasis pasauli,
kurį mes vadiname *anapus*,
priminkite mums nuolat žvelgti iš Anapus.

Viešas sugėdinimas? –
Bet juk tai puikybės –
nuodėmės pergalėjimas,
tai būtų prisidėjimas
prie Jėzaus didžiojo darbo gelbėti sielas, –
tai atsistoti šalia *Ecce Homo* –
tai stovėti po kryžiumi.
Tai – laimėti Velykų Ryto džiaugsmą!

Nepatenkinti norai, nepatogus gyvenimas? –
Bet juk tai ir yra prasmingiausias,
vaisingiausias gyvenimas.

Kasdienybės, nuobodulio,
nepatenkinto smalsumo auka!

Vadinasi, tik viena nelaimė gali būti —
malonės praradimas,
taip pat didžiųjų dovanų —
tikėjimo, vilties, meilės praradimas.

Svarbiausia —
vienybė su Tavimi, Viešpatie!

1972 02 28

✚ ✚ ✚

Mokytojau, turėdamas Tave,

aš turiu viską! —

Ir gamtos grožį, ir širdžių nuostabias gelmes,

ir paslaptis, spindinčias akyse.

Turėdamas Tave,

aš valdau visas gyvenimo sritis,

kuriose tik jaučiu pašaukimą,

vidinį nerimą.

Mokytojau, kaip daug paslapčių

atskleidžia Tavo elgsena

su Šventąja Motina, su šventuoju Juozapu!

Šventoji Mergele, juk Tu —

visų malonių Tarpininkė!

Kas gali turėti didesnę galimybę gera daryti,

kaip Tu, Šventoji Mergele?!

Bet štai! Dieviškoji Meilė ir Išmintis

Tau leido po kryžiumi stovėti.

Tavo ir šv. Juozapo gyvenimas

nebuvo malonumų tenkinimas.

Visai neperdėdami galime sakyti, —

tai ištisa, nenutrūkstama kančia.

Jau vien dėl to, kad žinotai Izaijo pranašystę:

Pervers mano rankas ir kojas,

suskaičiuos visus mano kaulus...

1972 03 15

Mokytojai, kokį menkutį pasiuntinį

Tu pasirinkai...

Ir Tu tikiesi,

kad šitokie pasiuntiniai pakeis pasaulį...

Iš tikrųjų, ar mes geresni už tuos,

kurie Tave ant kryžiaus paliko vieną?..

Bet, Viešpatie, kaip didinga,

kad aš turiu Tave!

Juk lygiai taip, kaip tada. —

Jie galingi buvo, kad turėjo Tave,

kad sutiko nusižeminti dėl savo silpnumo

ir Petro lūpomis nedrąsiai ištarti:

Tu visa žinai... Tu žinai,

kad aš Tave myliu...

Tavo Apaštalų gėda —

koks tai akivaizdus įrodymas,

kas yra *malonės veikimas* —

kas jiems, pabėgėliams,

paskui suteikė drąsos dėl Tavęs mirti!

Įvykdyk savo šventąją Valią!

Juk Tu nori,

kad malonė mūsų sielose veiktų.

Kokia begalinė dovana,

kad aš galiu Tau kalbėti, tartis,

Tave savo nuosavybe turėti!

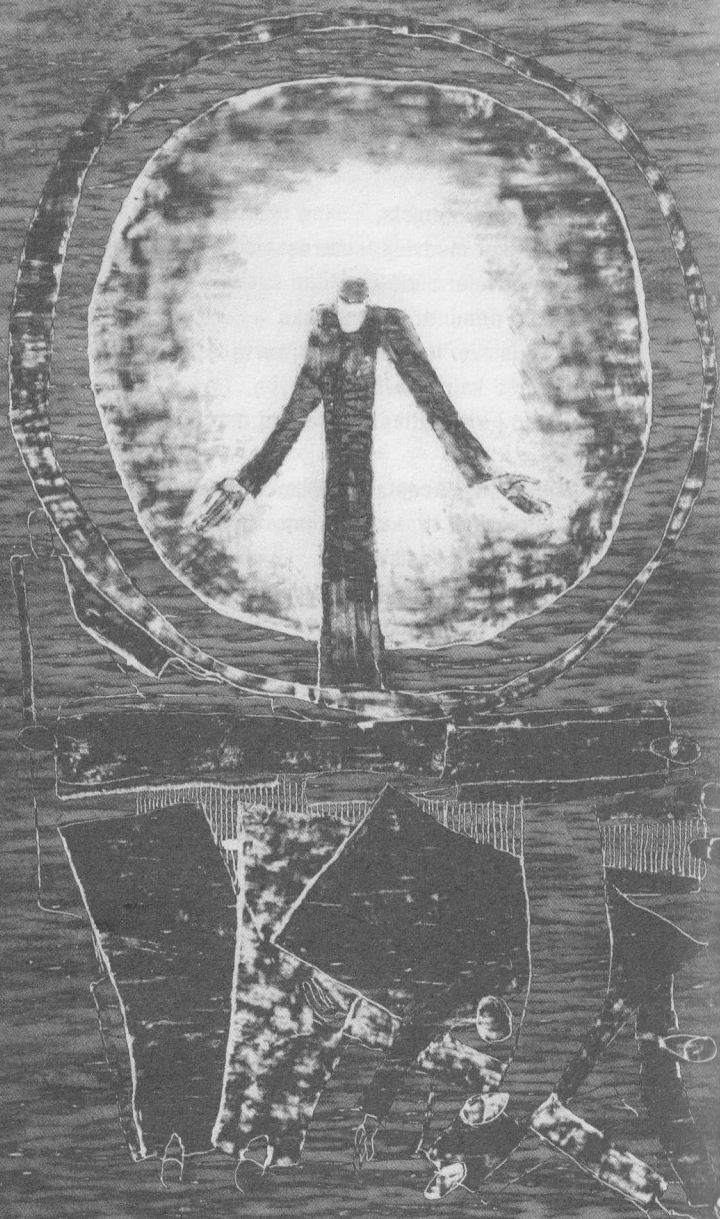
Ir kaip tai atsitinka,
kad aš Tave kartais užmirštu,
kad bandau ko nors norėti ar bijoti
vienas, be Tavęs...

Šventoji Mergele,
štai kur mudviejų sutartis –
Tu privalai budėti,
man priminti: į viską viską –
ir į laisvę, ir į vergiją, ir į turtą –
žiūrėti kaip į Tavo nuosavybę,
kaip į Viešpaties pakvietimą daryti gera.

Aną naktį Apaštalai paliko Mokytoją
būtent dėl to, kad pasijuto vieni.
Kai tik Jis paslepia
nuo mūsų akių savo galybę,
mums ir ima rodytis,
kad Jis nieko negali.

Čia ir yra meilės egzaminas.
Meilė visa tiki.
Meilė niekada nesijaučia viena.
Užtat ji visagalė.

1972 03 12

Šventasis Pauliau, Tavo skundas
dėl savyje jaučiamų blogio šaknų
paguodžia mane.

Šventoji Marija Magdalena,
visi šventieji nusidėjėliai,
jūs mūsų paguodai,
jūs – kaip įrodymas,
kad blogis mumyse
neatleidžia nuo pareigos mylėti,
nesunaikina mumyse galimybės mylėti.

Dieve, kas Tu esi,
jei Tavyje telpa tokie kontrastai! –
Absoliutus Teisingumas, svaiginama didybė,
kurio paniekinimas baudžiamas
amžinu pragaru
iš teisingumo – ne iš keršto?
Kita vertus – nusižeminimas
ligi neįtikėtino artumo mums,
ligi mielo Vaikelio ant Motinos rankų,
ligi simbolinės mūsų maisto –
šventosios Komunijos – formos.

Žmogaus protas čia nieko paaiškinti negali.
Vien malonės paslaptis
neatpažįstamai mus keičia.

1972 06 10

✠ ✠ ✠

Aš dar taip neseniai *po Komunijos...*

Gerasis Kristau, nepalik manęs!

Tu pats sukurk tarp mūsų
nuolatinę vienybę.

Be Tavęs mano sieloje visada vakaras...

Argi Tu ne daug svarbesnis už viską,

kas vyksta aplink mane,

kas bent kiek gali

tenkinti smalsumą, išblaškyti?!

Šventoji Mergele

ir visi mano paslaptiniai Draugai —

kenčiantieji ir pasiekę pergalę —

saugokite mano sielos gelmėse

vienybę su Viešpačiu!

1972 01 30

✙ ✙ ✙

Gerasis Kristau,

kai atējai pas mane, koks mielas jausmas —
juk nuo Tavęs pareina duoti man dienas
pagal mano norā ar priešingai.

Žinau, kad esi Meilē,

kad myli mane.

Žinau, kad turiu už daug ką
atlikti atgailā...

Kai Meilē pakviečia aukai,

kokia panaši tai būna valanda

kaip Alyvų kalne,

kai Meilē Tave vienijo

su Pirmuoju Trejybės Asmeniu.

Tève, jei galima, tepraeina šī taurē,

tačīau ne mano, bet Tavo Valia tebūna.

1972 02 10

Gerasis Kristau, po Komunijos
taip gera buvo su Tavimi kalbėti.
Visų labiausiai — jausti,
kad iš tikrųjų tai, jog nedalyvauju fiziškai,
visai nereiškia,
jog visi darbai sielų labui sustoja.

Viešpatie, kas rūpinosi Tavo karalyste,
kai manęs dar žemėje nebuvo,
kai aš dar neegzistavau?
Kas statys Tavo Bažnyčią,
kai mano rankos bus dulkėmis pavirtę?

Leidimas dirbti Tavo Karalystei —
tai dovana, malonė man,
o ne būtinybė,
be kurios Tu nieko negalėtum.

Tu pasirinkai tokį kelią —
per tarpininkus.
Koks pasitikėjimas
nevertais bendradarbiais — tarpininkais!

Taigi Tu esi Veikėjas —
Alfa ir Omega —
darbo pradžia ir pabaiga.
Jei nesiseka,
viena iš dviejų:

arba puikybė nepriima
dieviškosios malonės veikimo,
arba yra nuodėmių,
už kurias neatlikta atgaila
Aukščiausiojo Teisingumo akivaizdoje.

Gerasis Kristau, kaip gera prašyti,
turint kaip savo nuosavybę
Tave arti arti!
Juk Tu ir esi arti mūsų
Švenčiausiojo Sakramento Slėpinyje,
kad mes galėtume Tave prašyti, –
tarsi Tau leisti mus apdovanoti...
Koks paradoksas!

Koks palaimingas šitas žinojimas,
kad pagrindinis *Veikėjas esi Tu!*
Vadinasi, ir mums mirus niekas nesustos,
ką suaktyvina meilė.

Kiekvienas geradarys, menininkas, išradėjas
yra Didžiosios Meilės pašauktas
kaip dieviškosios Meilės mums šypsena.

1972 02 22

✚ ✚ ✚

Gerasis Kristau,

Tu — Vadas.

Aš galiu ir privalau

visais reikalais tartis su Tavimi.

Visi kovų planai — Tavo įsakymas;

visa, kas atsitinka — Tavo siuntimas.

Juk be Tavęs —

plaukas nuo galvos nenukrinta.

Ir tai, kad aš čia — Tavo paskyrimas.

Ir paskui, kur mane laikys,

bus Tavo paskyrimas.

Čia būsiu, kol Tavo planams tai bus reikalinga.

Mokytojau, koks silpnutis mano tikėjimas,

jei Tu kartkartėmis paguodi mane,

leisdamas, rodos,

net Tavo planus numatyti!

1972 03 07

Gerasis Mokytojai,

visa kaip Tavo kančioje turi būti.

Kurie šaukė: *Hosanna!*,

tuoj ėmė šaukti: *Ant kryžiaus Jį!*

Ir vis dėlto šitai Tavęs nesulaikė

įsteigti šventosios Bažnyčios,

suteikti savo meilės dovanų. —

Ir manęs jokia žmonių elgsena

negali sulaikyti dėl jų gyventi. —

Taip kaip Tu, Mokytojai,

žmogžudžiui ant kryžiaus suteikei gyvenimą

už lašelį meilės.

1972 03 20

Gerasis Kristau,

kaip aš vis pamirštu,
jog Tu mano prigimtį tokią sukūrei,
kad ji veržtųsi į laimę,
ir jausmais suprantamą?!
Aš vis nusteбės žiūriu
į didžiuosius aukos žmones,
kurie gyvenimą ant stulpo praleido, —
ir nusigastu:
aš visai nepanašus į juos...

Gera žinau,
kad jų laimės supratimas visai kitas,
kad jų veržimasis į kančią —
tai *tik troškimas dar didesnės laimės*.
Taip, bet visa tai žinau tik teoriškai.
Ir man nieko daugiau nebelieka,
kaip nuoširdžiai nusižeminti
ir kukliai prisiminti vis iš naujo,
kad visi tie nuostabūs atgailautojai
taip pat turėjo jausti fizinį
atgailos kartumą.

Mokytojau, belieka prašyti,
nužemintai maldauti,
kad man visada šviestų
aukštesnės rūšies laimės samprata —

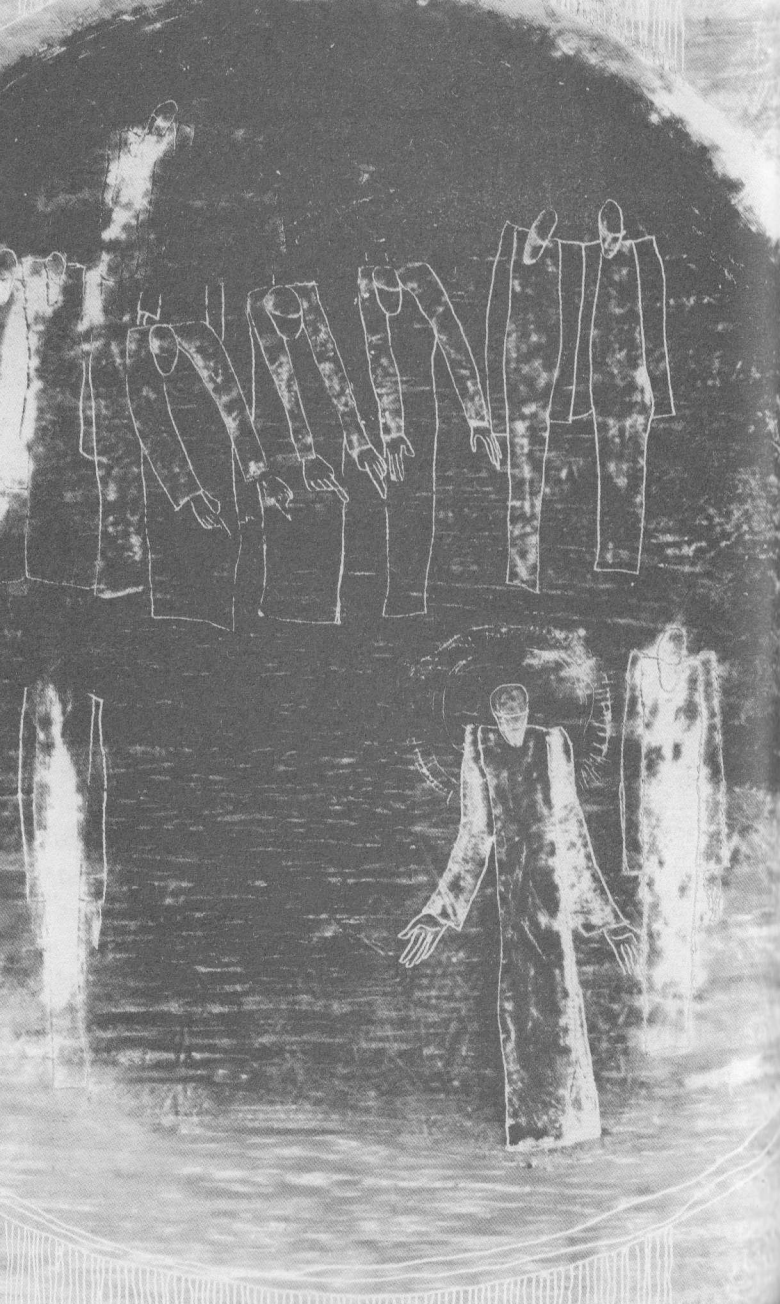
toji, apie kurią kūniškasis žmogus
ir supratimo neturi:
kad aš labai norėčiau jų visų laimės —
labiau kaip savo norų patenkinimo.

Šventoji Mergele,
Tu trisdešimt metų buvai prislėgta
ir laukei baisių dalykų.

Kaip gali būti kitaip? —
Jei jau padaryta nuodėmių,
už jas turės kas nors kentėti —
čia ar Amžinybėje.

Juk tai gailestingumas,
jei Viešpats leidžia kentėti čia.

1972 05 15

✠ ✠ ✠

Jėzaus gyvenime yra
visiško pralaimėjimo momentų –
net Jo darbo esmė atrodo pralaimėjimas.

Štai Kafarnaumo sinagoga –
Mokytėjau,
Tavo žodžių ten niekas nesuprato...
Tu matei, kokia išraiška buvo jų akyse –
pikti žvilgsniai į Tave.
Tu norėjai juos suburti, padaryti draugais,
bet jie Tavęs nesuprato...

O dar ryškiau – kančios paslaptį.
Kur tie, kurie šaukė *Hosanna*,
buvo tada,
kai Tu buvai apsuptas keikiančių,
žaibuojančiomis akimis budelių?
Kur buvo Tavo draugai?

Koks paniekos triumfas buvo,
kai Tu kabėjai ant kryžiaus!
Kur Tavo darbo vaisiai?
Kur Tavieji, kuriuos vienijai,
rinkai trejus metus?
Juk trejus metus mokei.
O dar tiksliau – trisdešimt trejus metus.
Kas iš Tavųjų mokinių išlaikė egzaminą?

Mokytojau, ar ne taip yra? —
Jei Tu ką *laimėjai*, tai *tik pralaimėdamas*.
Kaip keista! Tavo ginklas,
Tavo veiklos esmė — *pralaimėjimas*,
pajuoka, neapykanta Tau.

Bet *argi Tau* buvo reikalingi
tie pralaimėjimai?
Juk Tu atėjai dėl mūsų,
ir Tavoji veikla,
ir jos metodai — *dėl mūsų*.
Tu mus padarei dalininkais visko,
ką Tu patyrei, —
taip pat ir pralaimėjimų.

Jei viskas buvo dėl mūsų,
tai kam reikalingi mums
Tavieji pralaimėjimai?
Ar ne dėl to, kad mūsų širdyse
rastų tinkamą medžiagą *Sekminių Ugnis?!
Juk Tavo pralaimėjimai truko
tik ligi Sekminių*.

Vadinasi, Tavo — ir mūsų —
pralaimėjimai reikalingi,
kad atvertų mūsų širdis
Sekminių paslapties veikimui,
kad mes sutiktume pripažinti tiesą
Tavo žodžiuose:
Be manęs jūs nieko negalite padaryti!

Tavo pralaimėjimai reikalingi,
kad mes suprastume, jog iš tikrųjų
Tu esi Alfa ir Omega.
Tavo pralaimėjimai tik tam,
kad įprasmintų mūsų pralaimėjimus.

Kaip nuostabu! Tada mums
jau nebūna pralaimėjimų.
Visa, kuo gali džiaugtis tie,
kurie norėtų mus sunaikinti,
yra tik priemonė,
atverianti širdis malonės veikimui.
O tai yra *pergalė!*

Tai vienintelė tikroji pergalė,
vienintelė priežastis žmogaus didybės,
jo vidinės kultūros reaktorių.
Vadinasi, Sekminių Ugnis,
permainos Apaštaluose yra mums įrodymas,
kad Tu *tikrai esi Alfa ir Omega* –
Tu tikroji priežastis mūsų kilnių norų,
kiekvieno mūsų veikimo.

Mokytojau, *Tu moki laimėti pralaimėdamas.*
Tu vienintelis šitą paslaptį moki.
Po Tavo vėliava stoti –
juk dėl to galime didžiulotis.
Daugiau tokių vadų nėra!

1972 05 19

✠ ✠ ✠

Mes klaupiame prieš Tave, Viešpatie,
norėdami permaldauti,
tarsi prieš įkūnytą rūstybę,
o juk *Tu esi*
priežastis meilės,
kuri gimsta visų Tavųjų širdyse!
Tu nori to,
ko mes norime savo atgailose.

Tačiau Meilė negali sunaikinti,
nepripažinti Teisingumo.
Kas yra nuodėmė,
kad dėl jos Meilė
turi pavartoti Teisingumą?!

Štai kodėl ir meilės santykiuose su Tavimi
reikalinga *atgaila* –
dėl savo ir kitų nuodėmių.

1972 07 05

Mokytojau, ar Tu visą laiką
aktyviai jautei
kančios motyvus, prasmę, tikslą?
Ar ne tam pradžioje padaryta intencija:
Tačiau tebūna ne mano,
bet Tavo Valia! —
Taip. Kančiai duoti prasmę,
padaryti intenciją gali tik malda,
susikaupimo momentai.

Mokytojau, Tu žinai,
kaip sunku aktyviai išlaikyti
vienybę su Tavimi kančioje.
Ir Tau reikėjo kalbėti —
su teisėjais ir kitais, —
žmogiškai žiūrint,
nukreipti mintis į aplinką. —
Pagaliau Tavo žmogiškas skundas:
Kodėl mane apleidai?.. —
juk tai mūsų visų
kančios psichologija,
mūsų visų mintis, įtarimas.

Ar tie, kurie po kryžiumi stovėjo —
išdrįso stovėti! —
ar jautė jie aktyviai
Tavo kančios intenciją? —

Viena, rodos, aišku:
jie jautė meilės vienybę su Tavimi.
O toje meilės vienybėje
savaime glūdėjo
ir intencija kentėti tais pačiais motyvais.
Tavo kančios motyvais —
su Tavąja kančia
jų meilė suvienijo ir savąją.
Meilė visada kenčia mylimojo kančią.

Kaip svarbu, kai mes mokome,
kai apie Tave kalbame,
kad tie, kurie klauso,
Tau pajustų dėkingumą,
Tave pažintų kaip Meilę!
Tik tada jie pajęgs
su Tavo kančia suvienyti savąją,
tik tada supras šv. Mišias,
Kryžiaus kelią, šv. Rožančių —
ypač Komuniją ir Mišias!

Tai suprasti nuostabiai padeda
vienybė su nematomaisiais Draugais —
su šventaisiais
ir su skaistyklos sielomis.

1972 07 06

✠ ✠ ✠

Mokytojai, Tavoji kančia —
tai menas būti sutryptam,
menas pralaimėti.

Taip sunku šio meno išmoki!
Idant normaliu dalyku
laikytume įžeidimus, pažeminimus,
reikia, kad tai
kasdien būtų primenama —
reikia kasdien eiti *Kryžiaus kelią.*

Mokytojai, išmokyk ir mus jaustis,
kad esame didesni,
bet ne iš puikybės, —
didesni Tavo didybe,
Tavo paslaptimi,
o ne savo išmintimi.

Kiekvienas pataikavimas —
tai negebėjimas būti didesniam.

1972 07 11

Mokytojau, koks didis
 Tavo nusižeminimas!
 Pakviečiu Tave, liečiu,
 pats nieko nesuprasdamas,
 kas vyksta.
 Jei tai suprasčiau,
 tikriausiai neišdrįsčiau
 įvykdyti šv. Mišių Slėpinio.
 Niekas neišdrįstų...

Mokytojau, Tave pakviesti...
 O mylėti — ir aš nemoku...
 Priimdamas Komuniją,
 atiduodu Tave Šventosios Motinos,
 Tavo šventųjų meilei.

Šventoji Mergele,
 kaip Tu jauteisi po to,
 kai ištarei žodžius:
Teesie man, kaip Tu pasakei?
 Ar ir Tu jautei,
 kad nieko nesupranti?
 Ar buvo leista Tau visa suprasti?

1972 06 19

✠ ✠ ✠

Šventoji Teresėle,
ar ir čia tinka Tavo dėsnis:
juo vargingesni mes būnam,
juo mieliau Viešpats pas mus ateina?

Taip.
Tikriausiai taip.
Tik viena sąlyga:
jei sutinkame pripažinti tiesą apie save.

Šventoji Mergele ir Jūs visi,
nematomieji mūsų Draugai!
Išmokykite mus
bent kiek panašiai kaip Jūs
gyventi dvilypį gyvenimą:
būti nors ir turgaus vidury,
tačiau širdyje —
nuolat su Tavimi, Viešpatie.

Būkite gudrūs kaip žalčiai... —

Išminties Soste,
budėk,
kad visada turėtume
reikiamos išminties
prieš šio gyvenimo klastingumą.

Mokytojai,
Tu žemėje gyvenai
tikrai dvilypį gyvenimą:
Tu kalbėjai,
bendravai su žmonėmis,
o viduje – nuolatinė vienybė,
begalinė meilė Tėvui.

Leisk ir mums taip gyventi.
Juk visi Tavo šventieji tai mokėjo.

1972 06 20

✠ ✠ ✠

Mano Dieve,

man net baisu pasidaro, —

kaipgi čia yra?

Aš šv. Mišiose, po Komunijos

beveik mieliau mąstyčiau,

kaip pritaikyti durims raktą...

kur dar pagludinti...

O juk Tu su manimi šią valandėlę! —

Prieš Tave Mozė drebėjo.

Nusiauk kojas,

nes žemė, ant kurios stovi, šventa.

Išbudęs patriarchas po nuostabaus sapno:

Šita vieta šventa, ir aš nežinojau...

Prieš Tavo didybę

virpėjo tauta prie Sinajaus kalno.

Prieš angelą — Jobas puolė ant žemės.

Ekstazėje Tave pajutę —

praranda pasaulio nuovoką.

O aš... nedrebu po šv. Komunijos.

Aš mieliau jaučiu aplinką,

negu Tave...

Bet nuramina mintis:

o Šventoji Mergelė! o šv. Juozapas! —

Jie nedrebėjo prieš Tave, Mokytojai.

Jie tik mylėjo.

Meilė negali bijoti!

Viešpatie, kokia geradarybė,
kad Tu paslėpei savo didybę!
Meilė negali gąsdinti.
Koks nuostabus Naujasis Testamentas,
kur visa yra Meilė!

Tavo nusižeminimas
ir sudaro man galimybę Tave mylėti.
Tai Tavo prisitaikymas
prie mano varganos prigimties.
Bet reikia mano sąmoningos pastangos.
Kitaip visi daiktai aplink mane
nuplukdo mano meilę...

O toji pastanga —
juk tai pastanga susikaupti —
suvaldyti smalsumą,
kad pamatyčiau Tave, o visa kita —
Tu ateidamas man atneši.
Kad tik sutikčiau
bent kiek dėmesio Tau skirti.
Kaip nuostabu!

Šventoji Mergele, negali būti,
kad Tu neišmokytum mūsų šito meno!
Tu — įkūnytas susikaupimas.

1972 06 27

✠ ✠ ✠

Gerasis Kristau,

kai Tu ateini pas mane
šv. Komunijos paslapy,
būk Valdovas viso,
kas vadinama mano:

kalbēk mano lūpomis;

matyk mano akimis —
tegul jos mato vien tai,
ko tu nori, kad matyčiau;

ausys teklauso vien to,
kā Tu nori, kad girdēčiau;

mano protas tebūna užimtas
vien Tavo reikalais;

mano rankos, kojos
tebūna Tavo valdomos...

Šventoji Mergele,
mane išgāstis ima pagalvojus,
kad manyje žmonēs turi pažinti Jēzū!

1972 08 03

Gerasis Kristau, žiūrėdamas
į šią laukinę minią aplink mane,
ne kartą klausiu,
ką aš jiems turiu duoti?
Mokytojai, juk Tu
pasiuntei mane pas juos ne veltui,
ne atsitiktinai.

Bet kaip jiems duoti,
kad žodžiai, kuriuos kalbu,
kartais jiems būna
tarsi iš kitos planetos?
Kaip norėčiau jiems pasakyti:
nekalbėkite taip,
nevirtokite narkotikų,
gerbkite svetimą nuosavybę...
Bet jiems tai neturi reikšmės.
Jie dėl to nepradedą
nė truputį kitokie būti.
Kad ir ką kalbėčiau jiems apie Tave,
jie nepradedą tikėti.
Nuodėmės jiems tapę jų brangenybe, —
jie netiki, kad galėtų būti
dar kitokio džiaugsmo...

Bet siųsdamas mane čia
Tu visa tai žinojai.
O vis dėlto siuntei.

(Juk iš klusnumo aš čia.
Kaip nuostabu!
Be klusnumo negalėčiau pasakyti,
kad mane siuntei, —
nedrįsčiau taip pasitikėti savo nuomone.)

O jei siuntei, —
Tu negali apsirikti.

Mokytojai, ar bus įprasminimas
mano buvimas čia,
jei aš ir jų nelaisvės kartėlių
aukosiu tarp jų būdamas?

Pagaliau, Šventoji Mergele,
juk Tu turi pareigą
mane Viešpaties Valios išmokyti.
Juk — *pasiaukojimu Tau* —
Tu esi už tai atsakinga.
Bet lygiai taip Tu turi pareigą
vesti toliau, šefuoti visus darbus,
kurie anapus penkių eilių —
lagerio — tvoros.

1972 02 01

Kunigo auka —

didelēs laimēs vardan.

Aukos, nusižeminimo zenitas —

ant Kalvarijos kalno

ana didinga ir baisi valanda,

kai viskas buvo *atlikta*. —

Su koku dėmesiu sekė Jėzų tie,

kurie aną valandą po kryžiumi stovėjo!

Kaip sunkiai Jėzus gaudė orą,

bandydamas atsikvėpti!

Visi jautė, kad artėja...

Vis rečiau Jėzus gaudė orą.

Ar dar atsikvėps? —

Dar kartą!

Ir vos girdimas: *Atlikta!*

Galva nusviro...

Visi, kurie Tave mylėjo,

turbūt aikelėjo —

paskutinė skausmo banga...

O gal ir paslaptingas džiaugsmas,

kad viskas *atlikta*?

Pritilo patyčios,

jas pakeitė išgastis — gamtos išgastis —

kai su nusvyrančia galva užgeso saulė

ir kraupioje tamsoje sudrebo žemė.

Juoda tyla,
tik paslaptingi dūžiai skylančių uolų...

Štai kiek atidavei Tu, Viešpatie,
dėl mano laimės,
kad aš galėčiau amžinai
laimingas būti meilės laime.

Tad ar turiu teisę
užmiršti dėkingumo pareigą?
Ar galiu nematyti kitų nedėkingumo?

O savo paties?..

1972 08 13

✚ ✚ ✚

Visuomenę užtvindo visuotinis tvanas –

į nieką nekreipiant dėmesio,

tenkinti savo norus.

Be abejo, šia linkme veikia

ir modernioji technika.

Gresia pavojus, kad gyvenime

gali nieko nelikti,

kas iš žmogaus pareikalautų pastangų, –

vien technika!

O ten, kur dar reikia pastangų,

paprastčiausiai gali diktuoti puikybė.

Vadinasi, gresia pavojus,

kad malonės veikimas

gali visiškai išsekti...

Mokytojau, ką mes turime daryti? –

Leisk su Tavimi kalbėtis,

kaip rytą į Vado kabinetą užėjus

pasiimti dienos veiklos plano, uždavinių, –

kalbėtis kaip vaikui su tėvu,

kaip draugui su draugu... –

Viešpaties elgsena su mumis –

nuostabi nusižeminimo mokykla mums.

Mokytojau, kaip turime būti

dėkingi Tau ypač už tai,

kad ir Tu savo žmogiškąja dalimi

teikeisi išgyventi mūsų aukos baimę.

O Tavyje juk buvo Malonės pilnatvė!
Tad ką kalbėti apie mus,
kuriuose malonės veikimas
nuolat alinamas puikybės,
kuri kaip piktžolė gaji,
nuolat iš naujo mumyse atgyja?!

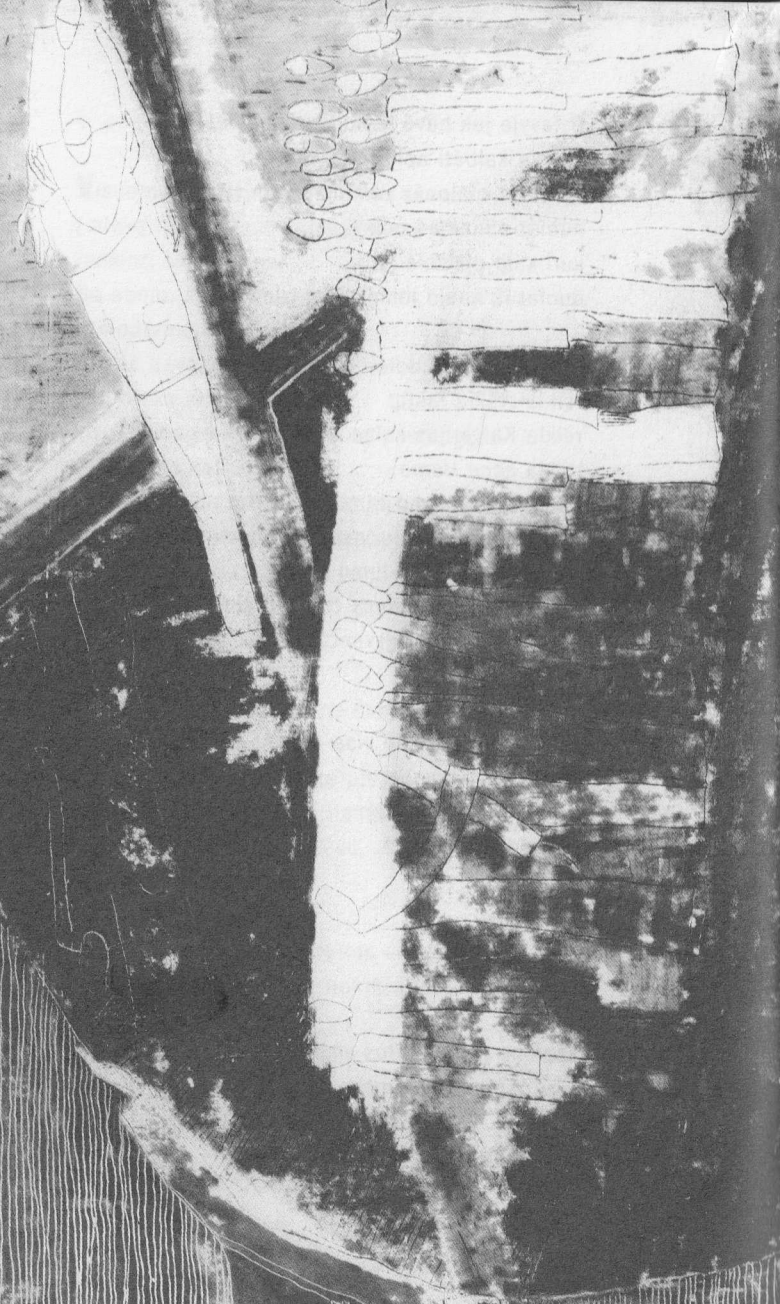
Kalbant apie dideles aukas,
reikia ryškių faktų:
reikia Kalvarijos kalno su užgesusia saule,
reikia *Ecce Homo*,
Paskutinio teismo trimitų,
mirštančių pasaulio galingųjų nevilties,
reikia nusigąsti aklumo mūsų,
statančių savo namus čia, ant smėlio,
tarsi čia amžinai gyventume.

O tie turtuoliai!
Tarsi nežinotų, kad *visa* –
mums tik paskolinta,
tik laikinai duota tam,
kad darytume gera.

1972 08 24

Galime įtikinti kitus vien tuo,
kuo patys gyvename.

1972 10 18

VIEŠPATIE,

*duok jėgų ir meilės
visa, kas sunku,
pakelti kaip Tu ant kryžiaus –
už savo
ir viso pasaulio nuodėmes,
kaip pelnytą bausmę
už Tavo meilės paniekinimą.*

Šlavantai, 1980 07 09

TURINYS

KRYŽIAUS KELIO STOTYS_____	6
ROŽINIO PASLAPČIŲ APMĀSTYMAS_____	36
MES TURIME UŽ KĄ DĒKOTI_____	82
DIDYSIS PENKTADIENIS_____	88
SKAUSMO DIENOMIS_____	94
KALINIO MALDA_____	108

TRYS KNYGELĖS
APIE KUN. J. ZDEBSKĮ

Kunigo Zdebskio malda

Dalia Malinauskaitė, Alė Žibūdaitė

Kunigo Zdebskio veikla ir dvasia

Kunigo Zdebskio gyvenimas

Informacija telefonu 8(22) 22 58 62
ses. Loreta Teresė

Zdebskis, Juozas

Zd-09 Kunigo Zdebskio malda / [sudarė ir parengė Loreta Teresė Paulavičiūtė MICP; il. autorė Laima Grikšaitė-Kėrienė] Kn. taip pat: Pratarmė / kun. Vaclovas Aliulis MIC, p.5. — Vilnius, "Katalikų akad." I-kla, 1999, —168 p.: iliustr.

ISBN 9986-592-25-9

Ši knygelė sudaryta iš ankstesnėse kunigo Juozo Zdebskio knygose spausdintų maldų, papildžius 42 iliustracijomis.

UDK 23/28 (474.5):929 Zdebskis + 888.2-94

KUNIGO ZDEBSKIO MALDA

¹SUDARĖ, PARENGĖ IR REDAGAVO

s. Loreta Teresė Paulavičiūtė MICP

DAILININKĖ

Laima Grikšaitė-Kėrienė

KALBOS REDAKTORĖ

Liuda Sidarienė

MAKETAVO

Giedrius Kubilius

VIRŠELIS IR KNYGOS APIPAVIDALINIMAS

Audronės Martinaitytės

SL 1902

Tiražas 3000 egz.

Užsakymas 51

"Katalikų akademijos" leidykla, A. Jakšto g. 9, Vilnius

Iš užsakovo pateiktų lazerinio spausdintuvo plėvelių spausdino UAB "Adomo Jakšto spaustuvė"

Girelės g. 22, 4230 Kaišiadorys

Kaina sutartinė

6,- 87

KNYGOS APIE KUNIGĄ JUOŽĄ ZDEBSKĮ

Vidas Spengla

AKIPLĖŠA

KGB kova prieš Bažnyčią

KRYŽIAUS IR MEILĖS KELIAS

Prisiminimai apie kunigą Juožą Zdebskį

PAŽINSITE IŠ VAISIŲ

Kunigo Juozo Zdebskio korespondencija —
adresaičių atsiminimai

MYLĖTI ARTIMĄ

Liudijimai apie kunigą Juožą Zdebskį
pagal dokumentinio filmo videomedžiagą

KUNIGO JUOZO ZDEBSKIO KNYGOS

Kunigas Juozas Zdebskis

GYVENIMAS MĄSTYMUOSE

I knyga: KUNIGAS TARP VAGIŲ

Iš kalėjimo dienoraščių

Kunigas Juozas Zdebskis

GYVENIMAS MĄSTYMUOSE

II knyga: KUNIGAS TARP GĖLIŲ

Iš dienoraščių

Kunigas Juozas Zdebskis

MENAS GYVENTI

Pamokslų metmenys

I knyga

Kunigas Juozas Zdebskis

MENAS GYVENTI

Pamokslų metmenys

II knyga